

МІНІСТЕРСТВО ФІНАНСІВ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ ПОДАТКОВИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ФАКУЛЬТЕТ ПОДАТКОВОЇ СПРАВИ, ОБЛІКУ ТА АУДИТУ
КАФЕДРА ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ, МАРКЕТИНГУ ТА БІЗНЕС-
АНАЛІТИКИ

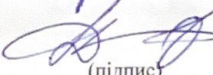
КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на тему: ЕКОНОМІЧНІ САНКЦІЇ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПРОТЕКЦІОНІЗМУ
У СИСТЕМІ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН

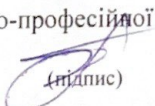
Здобувача вищої освіти бакалаврського рівня, 4 курсу, групи МEB-21-1,
спеціальності 292(Міжнародні економічні відносини),
освітня програма (Міжнародні економічні відносини)

 (підпис) Марушак Вероніка Іванівна
(прізвище, ім'я, по батькові)

Науковий керівник
звання)

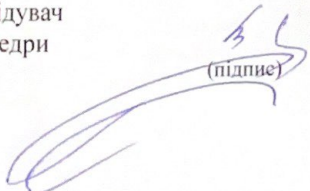
 (підпис) Мазаренко Дмитро Олександрович
(прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь, вчене звання)

Гарант освітньо-професійної
програми

 (підпис) Веселівський І.В.
(прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь, вчене звання)

Допущено до захисту за рішенням кафедри _____
протокол від «06» 06 2025 р. № 8

Завідувач
кафедри

 (підпис) І.І. Стадник
(прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь, вчене звання)

Ірпінь – 2025

Реєстрація № 50 06.06.25р. О.Гуц.
(дата) (підпис відповідальної особи)

Результати перевірки _____
(до захисту, на доопрацювання) (дата) (підпис)

Результат захисту 83 12.06.25 _____
(оцінка) (дата) (підпис)

Голова комісії: МЗ Дергаз А.В.
(підпис) (ініціали, прізвище)

Члени комісії: С.А. Лазаренко Т.О.
(підпис) (ініціали, прізвище)
С. Бонісевич І.В.
(підпис) (ініціали, прізвище)
О.Гуц. Кисель О.В.
(підпис) (ініціали, прізвище)

БЛАНК ОЦІНЮВАННЯ КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ РОБОТИ

Об'єкти контролю	Діапазон оцінки в балах	Фактична кількість балів	Примітки	Дата, П.І.П.: керівника, голови комісії членів комісії, секретаря, (підписи)
ОЦІНЮВАННЯ КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ РОБОТИ КЕРІВНИКОМ ТА РЕЦЕНЗЕНТОМ				
1. Зміст кваліфікаційної роботи (якість теоретичного матеріалу, його зв'язок з практичним, вміння представляти матеріал в логічній послідовності, наявність висновків та пропозицій)	від 0 до 30	23		
2. Дотримання вимог щодо оформлення	від 0 до 10	10		
3. Вчасне виконання роботи на всіх етапах у встановлені кафедрою терміни	від 0 до 5	5		
4. Рецензент	від 0 до 5	5		
РАЗОМ БАЛІВ*	від 0 до 50	43		
ОЦІНЮВАННЯ КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ РОБОТИ КОМІСІЄЮ ПО ЗАХИСТУ				
1. Доповіль	від 0 до 10	10		<i>Дерман М.З.</i> <i>Дозорний К.З.</i> <i>Беленко І.В.</i> <i>Мисюра В.З.</i> <i>Дерман М.З.</i> <i>Дозорний К.З.</i> <i>Беленко І.В.</i> <i>Мисюра В.З.</i>
2. Роздатковий матеріал	від 0 до 5	5		
3. Знання теоретичного та практичного матеріалу, вміння відповідати на запитання	від 0 до 25	25		
5. Апробація (участь у конференціях)	від 0 до 10	0		
РАЗОМ БАЛІВ	від 0 до 50	40		
ЗАГАЛЬНА КІЛЬКІСТЬ БАЛІВ	від 0 до 100	83		

ПЕРЕВЕДЕННЯ ОЦІНКИ ЗА 100-БАЛЬНОЮ ШКАЛОЮ ДО НАЦІОНАЛЬНОЇ ШКАЛИ
ТА ШКАЛИ

Оцінка за 100-бальною шкалою	Оцінка за шкалою ЕКТС	ЕКТС Оцінка за національною шкалою	Дата	П.І.П.: голови, членів комісії, секретаря, (підписи)
83	B	4	12.06.25	<i>Дерман М.З.</i> <i>Дозорний К.З.</i> <i>Беленко І.В.</i> <i>Мисюра В.З.</i> <i>Дерман М.З.</i> <i>Дозорний К.З.</i> <i>Беленко І.В.</i> <i>Мисюра В.З.</i>

Правила переведення оцінок до національної шкали та шкали ЕКТС

Оцінка за 100-бальною шкалою	Оцінка за шкалою ЕКТС	Оцінка за національною шкалою
90-100	A	5 (відмінно)
80-89	B	4 (добре)
70-79	C	
60-69	B	3 (задовільно)
50-59	E	
35-49	EX	2 (незадовільно)

Навчально-науковий інститут/факультет податкової справи, обліку та аудиту

Кафедра економічної політики, маркетингу та бізнес-аналітики

Спеціальність 292 Міжнародні економічні відносини

Освітня програма Міжнародні економічні відносини

Затверджую

Завідувач кафедри Роздубинська Т.О.

« 18 » 09 2025 р

Завдання на кваліфікаційну роботу здобувачу вищої освіти

Марушак Вероніка Ярославівна

1. Тема кваліфікаційної роботи: Економічні санкції як інструмент протекціонізму у системі міжнародних відносин

Затверджена наказом ректора від «_» ____ 20__ № ____

2. Строк здачі закінченої роботи 15.05.2026
3. Цільова установка: проаналізувати економічні санкції в системі міжнародних відносин та оцінити їх вплив на світову економіку

Мета роботи: аналіз економічних санкцій як інструменту протекціонізму в системі міжнародних відносин, оцінка їхнього впливу на світову економіку та визначення перспектив санкційної політики у XXI столітті.

Об'єкт дослідження: міжнародні економічні відносини в умовах застосування економічних санкцій

Предмет дослідження: економічні санкції як інструмент протекціоністської політики: їх механізми, ефективність та вплив на розвиток світової економіки.

База дослідження: наукові статті, підручники, офіційні сайти.

4. Вихідні дані до роботи офіційні звіти та статистика.
5. Перелік графічного матеріалу: графіки, таблиці.
6. Зміст кваліфікаційної роботи (перелік питань за кожним розділом)

Розділ 1. Теоретичні основи економічних санкцій та протекціонізму

- 1.1. Поняття та сутність економічних санкцій

- 1.2. Види та механізми запровадження економічних санкцій
- 1.3. Протекціонізм у міжнародних економічних відносинах
- 1.4. Взаємозв'язок економічних санкцій та протекціоністських заходів

Розділ 2. Аналіз застосування економічних санкцій як інструменту протекціонізму

- 2.1. Світовий досвід застосування економічних санкцій
- 2.2. Вплив санкції на економіку країн-ініціаторів та країн-мішеней
- 2.3. Наслідки санкцій для міжнародної торгівлі та інвестицій
- 2.4. Роль міжнародних організацій у регулюванні санкційної політики

Розділ 3. Перспективи та наслідки використання санкційної політики в системі міжнародних відносин

- 3.1. Ефективність економічних санкцій у довгостроковій перспективі
- 3.2. Альтернативні методи економічного впливу у міжнародних відносинах
- 3.3. Санкційна політика як загроза глобалізації та економічній стабільності
- 3.4. Перспективи розвитку санкційної політики у XXI столітті

7. Календарний план виконання кваліфікаційної роботи

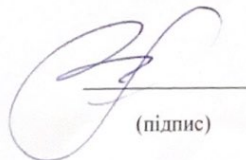
№ п/п	Назва етапів кваліфікаційної роботи	Строк виконання етапів роботи	
		За планом	Фактично
1	Вибір теми, формулювання цілей, завдань роботи	до 01.11.2024	до 01.11.2024
1	Підготовка розділів роботи та подання черк висновок	до 01.03.2025	до 01.03.2025
2	Групування матеріалу за тематичними групами	до 02.05.2025	до 02.05.2025
3	Закінчення роботи	до 12.06.2025	до 12.06.2025

8. Дата видачі завдання 08.05.2024

9. Керівник кваліфікаційної роботи

 Назаренко Д.
(підпис) (прізвище, ініціали)

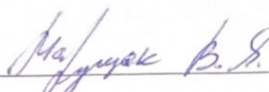
10. Гарант освітньо-професійної програми

 Васильченко П.
(підпис) (прізвище, ініціали)

11. Завдання до виконання отримав
здобувач вищої освіти

(підпис)

(прізвище, ініціали)

АНОТАЦІЯ

Економічні санкції як інструмент протекціонізму у системі міжнародних відносин

Кваліфікаційна робота присвячена дослідженню економічних санкцій як одного з ключових інструментів протекціоністської політики у сучасній системі міжнародних економічних відносин. У роботі проаналізовано теоретичні засади санкційної політики та протекціонізму, розкрито їх взаємозв'язок і роль у формуванні глобальних економічних процесів.

У практичній частині роботи досліджено світовий досвід застосування санкцій, їхній вплив на економіки країн-ініціаторів і країн-мішеней, а також наслідки для міжнародної торгівлі, інвестицій та глобальної фінансової стабільності. Особливу увагу приділено аналізу ефективності санкцій у довгостроковій перспективі, альтернативним методам економічного впливу та перспективам розвитку санкційної політики у XXI столітті.

Запропоновано рекомендації щодо удосконалення підходів до санкційної політики як на рівні окремих держав, так і в рамках міжнародних організацій.

Ключові слова: економічні санкції, протекціонізм, міжнародна торгівля, санкційна політика, економічна безпека.

Кваліфікаційна робота містить 69 сторінок, 3 таблиці, 7 рисунків, список використаних джерел із 45 найменувань.

Рік виконання кваліфікаційної роботи: 2024–2025

Рік захисту кваліфікаційної роботи: 2025

ANNOTATION

Economic Sanctions as a Tool of Protectionism in the System of International Relations

The qualification thesis is devoted to the study of economic sanctions as a key instrument of protectionist policy in the contemporary system of international economic relations. The paper explores the theoretical foundations of sanctions

policy and protectionism, highlighting their interconnection and their role in shaping global economic processes.

The practical section of the research analyzes international experience in the use of sanctions, their impact on the economies of both initiating countries and target states, as well as the consequences for global trade, investment flows, and financial stability. Particular attention is paid to the long-term effectiveness of sanctions, alternative methods of economic influence, and the prospects for sanctions policy in the 21st century.

The thesis provides recommendations for improving sanctions policy at both national and international levels, taking into account the changing dynamics of the global economy.

Keywords: economic sanctions, protectionism, international trade, sanctions policy, economic security.

The qualification thesis contains 69 pages, 3 tables, 7 figures, and a list of 45 references.

Year of thesis preparation: 2024–2025

Year of thesis defense: 2025

Факультет податкової справи, обліку та аудиту

Кафедра економічної політики, маркетингу та бізнес-аналітики

Довідка про перевірку дипломної роботи на академічний плагіат

№ п/п		
1.	П.І.П. автора роботи	Марущак Вероніка Ярославівна
2.	Група	МЕБ-21-1
3.	П.І.П. наукового керівника	Лазаренко Д.О.
4.	Тип роботи, що перевіряється (курсова, дипломна робота (проект))	Дипломна робота
5.	Назва роботи, що перевіряється	Економічні санкції як інструмент протекціонізму у системі міжнародних відносин
6.	Рік написання роботи	2025 рік
7.	За результатом перевірки оригінальний текст в роботі складає (%)	98,93 %
8.	Іншим процентам відповідають (пояснення щодо відсотку тексту, який не є оригінальним)	% цитувань – 0,43% % схожості – 1,07%

Відповідальна особа

Пілевич Д.С.
(П.І.Б.)

Відгук керівника кваліфікаційної роботи

Здобувача першого (бакалаврського) рівня вищої освіти
денної форми навчання групи МЕБ-21-1
спеціальність 292 «Міжнародні економічні відносини»

Марущак Вероніка Ярославівна

Кваліфікаційна робота на тему *«Економічні санкції як інструмент протекціонізму у системі міжнародних відносин»* присвячена дослідженню актуального явища глобальної економічної політики — використання санкцій як засобу економічного тиску і регуляції міжнародних відносин.

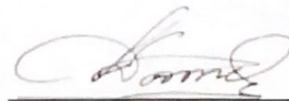
У роботі розкрито теоретичні засади та класифікацію економічних санкцій, визначено їхній взаємозв'язок із політикою протекціонізму. Авторка проаналізувала конкретні приклади санкційної політики з боку провідних держав та інтеграційних об'єднань, зокрема щодо росії, Ірану, Китаю. Значну увагу приділено оцінці ефективності санкцій як інструменту впливу на зовнішню політику держав-об'єктів.

Робота відзначається структурованістю, логічністю викладу, наявністю аналітичних матеріалів, а також ґрунтовним опрацюванням літературних джерел та офіційної статистики.

Зауваження: для підсилення практичної частини доцільно було б додати більше кількісних показників впливу санкцій на ВВП, експорт, інфляцію країн-реципієнтів, а також проаналізувати альтернативні інструменти економічного тиску (неконвенційна політика, технічні бар'єри, кібертиск тощо).

У цілому, випускна робота **Марущак В.Я.** відповідає вимогам до кваліфікаційних досліджень, демонструє високий рівень самостійного опрацювання матеріалу, аналітичного мислення та обізнаність у сучасних міжнародних процесах. Рекомендується до захисту з позитивною оцінкою.

Науковий керівник
д.е.н., проф.

Лазаренко Д.О.

(підпис)

РЕЦЕНЗІЯ
на випускню кваліфікаційну (дипломну) роботу
здобувача вищої освіти Державного податкового університету
Марущак Вероніки Ярославівни
на тему: «Економічні санкції як інструмент протекціонізму у системі міжнародних відносин»

Актуальність теми, зумовлена тим, що на тлі зростання глобальної конкуренції та загострення геополітичних конфліктів економічні санкції дедалі більше застосовуються як елемент економічної стратегії. Вони стають важливим засобом впливу на конкурентів і водночас інструментом формування нових економічних альянсів. З урахуванням цього дослідження санкційної політики як форми протекціонізму є вкрай важливим для розуміння її реального впливу на міжнародні економічні процеси.

Зважаючи на нестабільність глобальної економіки, дослідження наслідків санкцій, їх ефективності та можливих альтернативних методів впливу є актуальним і важливим завданням. Це дозволяє оцінити, наскільки санкції справді є ефективним механізмом досягнення політичних та економічних цілей, чи вони радше використовуються як спосіб забезпечення конкурентних переваг окремих країн.

Наукова новизна. Полягає в комплексному дослідженні економічних санкцій крізь призму їх використання як інструменту протекціонізму. У роботі розглянуто механізми впливу санкцій на глобальну економіку, визначено їхні позитивні та негативні наслідки, а також проаналізовано альтернативні методи економічного тиску, що можуть стати більш ефективними у майбутньому.

Практична значущість роботи. дослідження полягає у можливості використання його результатів для розробки ефективної економічної політики державами, міжнародними організаціями та бізнес-структурами, які функціонують в умовах санкційного середовища. Висновки та рекомендації можуть бути корисними для оцінки перспектив санкційної політики та пошуку шляхів мінімізації її негативних наслідків.

Наявність недоліків. До недоліків можна віднести, зокрема, описовість. Однак зазначені недоліки суттєво не впливають на якість випускної кваліфікаційної (дипломної) роботи Марущак Вероніки Ярославівни.

Загальний висновок і оцінка роботи. Випускна кваліфікаційна (дипломна) робота студентки групи МЕБ 21-1 Марущак Вероніки Ярославівни на тему «Економічні санкції як інструмент протекціонізму у системі міжнародних відносин» відповідає встановленим вимогам та рекомендується до захисту з позитивною оцінкою.

Завідувач кафедри
митної справи та товарознавства ДПУ,
к.е.н., доцент

 Сергій ТКАЧЕНКО

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ЕКОНОМІЧНИХ САНКЦІЙ ТА ПРОТЕКЦІОНІЗМУ	6
1.1. Поняття та сутність економічних санкцій	6
1.2. Види та механізми запровадження економічних санкцій	10
1.3. Протекціонізм у міжнародних економічних відносинах	14
1.4. Взаємозв'язок економічних санкцій та протекціоністських заходів	18
РОЗДІЛ 2. АНАЛІЗ ЗАСТОСУВАННЯ ЕКОНОМІЧНИХ САНКЦІЙ ЯК ІНСТРУМЕНТУ ПРОТЕКЦІОНІЗМУ	22
2.1. Світовий досвід застосування економічних санкцій	22
2.2. Вплив санкцій на економіку країн-ініціаторів та країн-мішеней	32
2.3. Наслідки санкцій для міжнародної торгівлі та інвестицій	37
2.4. Роль міжнародних організацій у регулюванні санкційної політики	45
РОЗДІЛ 3. ПЕРСПЕКТИВИ ТА НАСЛІДКИ ВИКОРИСТАННЯ САНКЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В СИСТЕМІ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН.....	52
3.1. Ефективність економічних санкцій у довгостроковій перспективі	52
3.2. Альтернативні методи економічного впливу у міжнародних відносинах.....	55
3.3. Санкційна політика як загроза глобалізації та економічній стабільності.....	57
3.4. Перспективи розвитку санкційної політики у XXI столітті	59
ВИСНОВКИ.....	63
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	65

ВСТУП

У сучасному світі економічні санкції стали потужним інструментом впливу у сфері міжнародних відносин. Вони застосовуються державами та міжнародними організаціями для досягнення різних політичних, економічних і безпекових цілей. Незважаючи на те, що санкції зазвичай позиціонуються як відповідь на порушення міжнародного права, агресивну зовнішню політику чи порушення прав людини, дедалі частіше вони використовуються як інструмент економічного протекціонізму.

Протекціонізм у міжнародній торгівлі передбачає запровадження заходів, що обмежують конкуренцію з боку іноземних виробників і сприяють розвитку національної економіки. У цьому контексті санкційна політика може розглядатися не лише як засіб тиску на інші держави, а й як спосіб захисту власних ринків і стратегічних секторів економіки.

Сучасна міжнародна практика свідчить, що санкції можуть мати неоднозначні наслідки: з одного боку, вони обмежують економічні можливості країн-мішеней, а з іншого – створюють передумови для їхньої економічної адаптації, імпортозаміщення та пошуку альтернативних ринків. Водночас санкції можуть завдавати економічної шкоди не тільки країнам, проти яких вони запроваджені, а й самим ініціаторам, оскільки ведуть до дестабілізації глобальної економіки, порушення ланцюгів постачання та послаблення міжнародної фінансової системи.

Актуальність дослідження зумовлена тим, що на тлі зростання глобальної конкуренції та загострення геополітичних конфліктів економічні санкції дедалі більше застосовуються як елемент економічної стратегії. Вони стають важливим засобом впливу на конкурентів і водночас інструментом формування нових економічних альянсів. З урахуванням цього дослідження санкційної політики як форми протекціонізму є вкрай важливим для розуміння її реального впливу на міжнародні економічні процеси.

Зважаючи на нестабільність глобальної економіки, дослідження наслідків санкцій, їх ефективності та можливих альтернативних методів впливу є актуальним і важливим завданням. Це дозволяє оцінити, наскільки санкції справді є ефективним механізмом досягнення політичних та економічних цілей, чи вони радше використовуються як спосіб забезпечення конкурентних переваг окремих країн.

Метою дослідження є аналіз економічних санкцій як інструменту протекціонізму в системі міжнародних відносин, оцінка їхнього впливу на світову економіку та визначення перспектив санкційної політики у XXI столітті. Для досягнення поставленої мети були визначені такі основні **завдання**:

1. Охарактеризувати сутність, види та механізми застосування економічних санкцій;
2. Дослідити концепцію протекціонізму в міжнародній економіці;
3. Проаналізувати світовий досвід застосування економічних санкцій і їх вплив на економіку країн-ініціаторів та країн-мішеней;
4. Оцінити наслідки санкційної політики для міжнародної торгівлі та фінансових потоків;
5. Визначити роль міжнародних організацій у санкційній політиці;
6. Розглянути альтернативні методи економічного впливу у міжнародних відносинах.

Об'єктом дослідження є міжнародні економічні відносини в умовах застосування економічних санкцій.

Предметом дослідження є економічні санкції як інструмент протекціоністської політики: їх механізми, ефективність та вплив на розвиток світової економіки.

У дипломній роботі використано такі **методи** дослідження: аналіз і синтез (для узагальнення теоретичних підходів до розгляду санкційної політики); порівняльний аналіз (для вивчення міжнародного досвіду застосування санкцій і їх впливу на різні економічні системи); метод

системного аналізу (для визначення взаємозв'язку між санкціями, протекціонізмом і міжнародною торгівлею); економічне моделювання (для прогнозування потенційних наслідків санкційної політики у глобальній економіці).

Наукова новизна роботи полягає в комплексному дослідженні економічних санкцій крізь призму їх використання як інструменту протекціонізму. У роботі розглянуто механізми впливу санкцій на глобальну економіку, визначено їхні позитивні та негативні наслідки, а також проаналізовано альтернативні методи економічного тиску, що можуть стати більш ефективними у майбутньому.

Практичне значення дослідження полягає у можливості використання його результатів для розробки ефективної економічної політики державами, міжнародними організаціями та бізнес-структурами, які функціонують в умовах санкційного середовища. Висновки та рекомендації можуть бути корисними для оцінки перспектив санкційної політики та пошуку шляхів мінімізації її негативних наслідків.

Дипломна робота **складається** зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ЕКОНОМІЧНИХ САНКЦІЙ ТА ПРОТЕКЦІОНІЗМУ

1.1. Поняття та сутність економічних санкцій

Економічні санкції є важливим інструментом зовнішньої політики, що використовується державами та міжнародними організаціями для обмеження економічної діяльності певного суб'єкта – країни, компанії чи фізичної особи. Їхня основна мета полягає у зміні поведінки суб'єкта, припиненні його дій або покаранні за порушення міжнародних норм. Вони можуть набувати різних форм, зокрема обмежень на торгівлю, інвестиції, фінансові операції, доступ до технологій, заморожування активів тощо.

Сучасні міжнародні відносини демонструють, що економічні санкції часто стають альтернативою військовим конфліктам. Вони застосовуються з метою тиску на уряди, корпорації чи окремих осіб, які, на думку ініціаторів санкцій, порушують міжнародні принципи. За словами дослідника Білана О., *"економічні санкції є формою примусу, яка дозволяє уникнути прямого застосування військової сили, але при цьому може мати тривалий вплив на економіку та політичну стабільність країни-мішені"* [4, с. 168].

Основні проблеми застосування економічних санкцій:

1. Обмежена ефективність: санкції не завжди досягають своїх цілей. Деякі країни (наприклад, Росія, Іран, КНДР) змогли адаптуватися до санкцій і навіть використати їх для розвитку внутрішньої економіки. Багато країн-мішеней знаходять способи обходу санкцій через треті держави, альтернативні фінансові системи або «сірі» схеми постачання товарів.

2. Негативний вплив на країни-ініціатори: санкції можуть призвести до втрат для економік держав, які їх запроваджують (наприклад, ЄС зазнав збитків через скорочення постачання російського газу, а США втратили частку ринку мікročіпів через санкції проти Китаю). Західні компанії, які мали значні активи

та бізнес у підсанкційних країнах, змушені або втрачати їх, або адаптуватися до нових умов.

3. Глобальні економічні ризики: санкції можуть спричиняти фінансові кризи, порушувати міжнародні ланцюги постачання та сприяти виникненню нових економічних блоків (наприклад, посилення співпраці між Китаєм, росією та країнами БРІКС). Виникає загроза дестабілізації глобальної торгівлі та фрагментації світової фінансової системи (наприклад, дедоларизація торгівлі у відповідь на санкції США).

4. Політичні та гуманітарні наслідки: санкції можуть викликати погіршення рівня життя у країнах-мішенях, що впливає передусім на звичайних громадян, а не на уряди. У деяких випадках санкції можуть сприяти посиленню авторитарних режимів, оскільки влада використовує їх для внутрішньої пропаганди.

Економічні санкції виконують різні функції залежно від конкретної ситуації. В *політичному* аспекті вони спрямовані на зміну поведінки урядів, припинення агресивних дій або боротьбу з порушенням прав людини. Наприклад, санкції, введені проти Південної Африки в період апартеїду, стали важливим фактором тиску на уряд країни та сприяли демократичним змінам.

З *економічної* точки зору санкції використовуються для обмеження доступу до ринків, ресурсів і технологій, що може послабити економіку конкурентів. Наприклад, санкції проти Ірану суттєво вплинули на його нафтогазову промисловість, обмеживши можливості експорту нафти та залучення іноземних інвестицій.

Безпековий аспект санкцій передбачає боротьбу з фінансуванням тероризму, нерозповсюдженням зброї масового знищення та обмеженням військового потенціалу держав. Санкції ООН проти Північної Кореї, введені у відповідь на ядерні випробування, є прикладом того, як міжнародна спільнота використовує економічні обмеження для забезпечення глобальної безпеки.

Окрім того, санкції можуть мати *геополітичний характер*, спрямований на формування нових центрів впливу та зміцнення альянсів. Наприклад,

санкційна політика США щодо росії після анексії Криму у 2014 році мала не лише економічні наслідки, а й сприяла консолідації європейських держав у межах ЄС та НАТО.

Як зазначає експерт у сфері міжнародної економіки Г. Хаусман, *"санкції – це гострий меч, який може завдати шкоди не лише ворогові, а й власній економіці"*. Саме тому їхня ефективність залежить від правильного розрахунку, координації між державами та довгострокової стратегії їхнього застосування.

Застосування економічних санкцій як механізму впливу має давню історію. Уперше подібні заходи зафіксовані ще у Стародавній Греції, коли Афіни у 432 р. до н.е. запровадили економічну блокаду Мегари, заборонивши торгівлю з цим містом, що спричинило Пелопоннеську війну.

У XX столітті санкційна політика отримала широке застосування:

- *Перша світова війна* – блокада Центральних держав з боку Антанти;
- *Ліга Націй у 1935 році* запровадила санкції проти Італії після її вторгнення в Ефіопію, що стало одним із перших міжнародних прецедентів економічного тиску;
- *Холодна війна* – Західні країни запроваджували санкції проти СРСР та його союзників;
- *Після 1990-х років* – санкції стали важливим інструментом міжнародної політики (проти Іраку, Ірану, КНДР, росії, Куби, Венесуели та інших).

Економічні санкції відіграють важливу роль у міжнародних відносинах, виконуючи низку стратегічних функцій. Однією з головних цілей санкцій є ***послаблення економічного потенціалу країни-мішені***. Це досягається шляхом обмеження її доступу до зовнішніх ринків, сучасних технологій, міжнародних фінансових ресурсів та іноземних інвестицій. Такі обмеження можуть серйозно підірвати економічне зростання, посилити кризові явища та ускладнити функціонування ключових галузей економіки.

Ще однією важливою метою санкцій є ***вплив на політичний курс держави***, проти якої вони спрямовані. Встановлення економічних обмежень має на меті створення додаткового тиску на уряд, змушуючи його йти на певні

поступки або коригувати свою зовнішню чи внутрішню політику. Санкції можуть спричиняти соціально-економічне невдоволення населення, що, своєю чергою, може підштовхнути владу до зміни політичного курсу.

Окремим завданням санкцій є ***покарання держави за порушення норм міжнародного права***. Вони застосовуються як реакція на акти агресії, порушення прав людини, підтримку тероризму чи інші дії, що суперечать загальновизнаним міжнародним стандартам. Санкційна політика в таких випадках спрямована на ізоляцію країни-порушника, створення для неї економічних і політичних труднощів та змушення дотримуватися міжнародних зобов'язань.

Крім того, санкції можуть використовуватися для ***захисту національних економічних інтересів***. У такому контексті вони є інструментом економічного протекціонізму, що дозволяє зменшити вплив іноземних конкурентів на внутрішньому ринку. Обмеження імпорту певних товарів, запровадження тарифних і нетарифних бар'єрів сприяє підтримці власних виробників та зміцненню національної економіки.

Ефективність економічних санкцій залишається предметом жвавих дискусій серед експертів, політиків та економістів. З одного боку, історичні приклади свідчать, що санкції можуть відігравати значну роль у зміні політичних курсів і навіть сприяти падінню авторитарних режимів. Так, економічні обмеження, запроваджені проти Південної Африки у 1980-х роках, суттєво вплинули на її економіку, спричинили міжнародну ізоляцію та стали одним із чинників, що змусили уряд відмовитися від політики апартеїду. Це демонструє, що у сприятливих умовах санкції можуть досягати своїх цілей, якщо вони мають широку міжнародну підтримку та створюють реальний тиск на владу країни-мішені.

Однак у багатьох інших випадках санкції не дають бажаних результатів. Деякі авторитарні режими не лише витримують економічний тиск, а й використовують його для зміцнення внутрішнього контролю. Коли країна стикається з зовнішнім тиском, влада може мобілізувати населення навколо ідеї

протистояння зовнішній загрозі, що підвищує підтримку уряду. Прикладом цього можуть бути санкції проти росії, запроваджені після 2014 року, які не призвели до зміни політичного курсу країни, а, навпаки, сприяли консолідації влади та посиленню внутрішньої ізоляції.

Економічні санкції є одним із головних інструментів міжнародної політики, які використовуються для досягнення різних геополітичних та економічних цілей. Вони можуть бути ефективним способом впливу на країни-мішені, але часто супроводжуються значними економічними та політичними ризиками, як для цільових держав, так і для ініціаторів санкцій. Аналіз ефективності санкційної політики дозволяє оцінити їхній реальний вплив на міжнародні відносини та економічну стабільність.

1.2. Види та механізми запровадження економічних санкцій

Економічні санкції є важливим інструментом міжнародної політики, який використовується для досягнення як економічних, так і політичних цілей. Їхнє запровадження може мати різні форми та механізми, залежно від мети, об'єкта впливу та масштабів застосування. У цьому розділі розглянуто основні види санкцій та механізми їх реалізації.

Економічні санкції поділяються на різні **види** залежно від рівня їх застосування, об'єкта впливу, сфери дії та механізму реалізації. *За рівнем застосування* вони можуть бути *унілатеральними, мультисторонніми або глобальними*. **Унілатеральні санкції** запроваджуються окремою державою без координації з міжнародними організаціями чи союзниками. Прикладом таких санкцій є дії США щодо Куби, Ірану чи Венесуели, які здійснюються без узгодження з іншими країнами. **Мультисторонні санкції** вводяться групою держав, які координують свої дії з метою підвищення ефективності обмежувальних заходів. Наприклад, санкції Європейського Союзу проти росії, Ірану або Сирії є результатом колективного рішення, що дозволяє країнам-

ініціаторам діяти більш узгоджено. **Глобальні санкції** ухвалюються міжнародними організаціями, такими як ООН, і є обов'язковими для всіх країн-членів. Такі санкції можуть передбачати ембарго на постачання зброї, замороження активів або інші економічні обмеження, як це було у випадку з Північною Кореєю.

За об'єктом впливу санкції можуть бути *державними, галузевими або персональними*. **Державні санкції** спрямовані на економіку країни загалом або на її державні установи, такі як міністерства, центральні банки чи енергетичні корпорації. Вони можуть включати блокування активів, заборону на фінансові операції або обмеження в міжнародній торгівлі. **Галузеві санкції** накладаються на конкретні сектори економіки, наприклад, фінансовий, енергетичний чи оборонний. Обмеження на експорт нафти з Ірану або санкції проти російської військової промисловості є прикладами таких заходів. **Персональні санкції** накладаються на конкретних фізичних осіб, зокрема політичних лідерів, бізнесменів або урядовців. Вони можуть включати заборону на в'їзд, замороження банківських рахунків та активів, блокування фінансових операцій або обмеження в користуванні міжнародними платіжними системами.

Санкції також розрізняються за сферою дії. **Торговельні санкції** включають обмеження на експорт чи імпорт певних товарів і послуг, як-от заборона на постачання високотехнологічного обладнання до певних країн. **Фінансові санкції** блокують доступ до міжнародних фінансових ринків, заморожують активи або обмежують діяльність банків, як це сталося у випадку відключення російських банків від системи SWIFT у 2022 році. **Інвестиційні санкції** забороняють вкладати кошти в економіку країни-мішені або передбачають виведення капіталу з певних секторів. **Енергетичні санкції** спрямовані на обмеження операцій з нафтою, газом, вугіллям та іншими енергоресурсами, наприклад, санкції США та ЄС щодо експорту російської нафти. **Технологічні санкції** передбачають заборону на постачання високотехнологічного обладнання, програмного забезпечення чи електронних

компонентів, як це сталося у випадку з обмеженнями проти китайських компаній, зокрема Huawei.

За механізмом дії санкції поділяються на *прямі, неформальні та вторинні*. **Прямі санкції** є офіційними обмеженнями, затвердженими на законодавчому рівні або відповідними нормативними актами. Наприклад, ембарго на експорт високотехнологічної продукції до Ірану є офіційно закріпленим рішенням, що має юридичну силу. **Неформальні санкції** не мають прямого законодавчого закріплення, але здійснюються через тиск на компанії, які працюють у країні-мішені. Це може бути обмеження для іноземних компаній у веденні бізнесу з певними державами через загрозу застосування до них санкцій. **Вторинні санкції** спрямовані на треті країни або компанії, які співпрацюють із підсанкційними державами. Наприклад, США запроваджували санкції проти європейських компаній, які продовжували працювати з Іраном після виходу США з ядерної угоди.

Економічні санкції можуть застосовуватися на різних рівнях та у різних формах, залежно від мети, яку прагнуть досягти країни-ініціатори, і характеру порушень, які вони намагаються припинити або покарати.

Механізми запровадження економічних санкцій

Запровадження санкцій є складним і багаторівневим процесом, що потребує чіткого юридичного обґрунтування, адміністративних інструментів реалізації та механізмів контролю за їх дотриманням. Відповідні рішення можуть ухвалюватися як на національному рівні окремими державами, так і міжнародними організаціями, такими як ООН чи ЄС. Процедура впровадження санкцій також включає протидію можливим способам їх обходу, оскільки країни-мішені часто розробляють альтернативні економічні та фінансові стратегії для мінімізації негативного впливу обмежень.

Юридичні механізми запровадження санкцій базуються на нормативно-правових актах окремих країн або рішеннях міжнародних організацій. Одним із основних механізмів є національне законодавство, яке дозволяє країнам самостійно ухвалювати санкційні заходи. Наприклад, у США діє Закон про

міжнародні надзвичайні економічні повноваження (IEEPA), який надає президенту повноваження вводити економічні обмеження проти іноземних держав, компаній чи фізичних осіб. У Європейському Союзі санкції запроваджуються на основі спільних рішень Ради ЄС, що забезпечує єдність підходу серед країн-членів. Крім того, санкції можуть вводитися міжнародними організаціями, такими як ООН, Світова організація торгівлі (СОТ) або Група з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF).

Після ухвалення санкційного рішення державні органи забезпечують його реалізацію через *адміністративні механізми*. Одним із основних методів є замороження активів, коли банківські установи зобов'язані блокувати фінансові ресурси підсанкційних осіб або організацій, що унеможлиблює використання цих коштів у міжнародних розрахунках. Контроль за експортом та імпортом здійснюється митними службами, які перевіряють вантажі на предмет заборонених товарів.

Зіткнувшись із санкціями, країни-мішені часто розробляють *способи їх обходу*, що може значно знизити ефективність обмежувальних заходів. Одним із найпоширеніших методів є тіньові фінансові операції, коли компанії або фізичні особи використовують посередників, офшорні рахунки або підставні фірми для уникнення санкційного контролю. Ще одним механізмом є розвиток імпортозаміщення, коли країна намагається замінити заборонені товари або технології власним виробництвом. Альтернативні платіжні системи також відіграють важливу роль у стратегіях обходу санкцій. Наприклад, Китай розробив власну систему міжнародних платежів CIPS, а Росія створила систему СПФС, що використовується як альтернатива SWIFT.

Країни-ініціатори санкцій, зі свого боку, постійно вдосконалюють заходи контролю та протидії обходу санкцій. Одним із найефективніших методів є запровадження вторинних санкцій, які передбачають покарання для третіх країн або компаній, що співпрацюють із підсанкційними державами.

Успішність санкційної політики залежить від ефективного механізму контролю за їхнім виконанням та здатності протидіяти спробам обходу санкцій.

Водночас санкції можуть мати неочікувані наслідки, включаючи негативний вплив на світову економіку та підсанкційні країни, що стимулює пошук альтернативних методів міжнародного впливу.

1.3. Протекціонізм у міжнародних економічних відносинах

Протекціонізм являє собою економічну політику, яка спрямована на захист національних виробників від зовнішньої конкуренції шляхом застосування різноманітних обмежувальних заходів у міжнародній торгівлі. Основною метою цієї політики є створення сприятливих умов для розвитку внутрішньої економіки, стимулювання національного виробництва та збереження робочих місць. Держава, впроваджуючи протекціоністські заходи, прагне мінімізувати негативний вплив іноземних конкурентів і зміцнити позиції місцевих підприємств у стратегічних секторах економіки.

Протекціонізм часто протиставляється *політиці вільної торгівлі*, яка передбачає мінімальне державне втручання у зовнішньоекономічну діяльність та сприяє глобалізації. У той час як прихильники вільної торгівлі аргументують, що відкриті ринки сприяють економічному зростанню через збільшення конкуренції, зниження цін і доступ до ширшого асортименту товарів, прихильники протекціонізму наголошують на необхідності державного регулювання для захисту національних інтересів, особливо в умовах економічних криз або нестабільності.

Основними цілями протекціоністської політики є забезпечення *захисту національного виробника* від надмірного тиску з боку іноземних компаній, що можуть мати значні конкурентні переваги, наприклад, за рахунок дешевої робочої сили або державних субсидій. Одним із ключових завдань є *стимулювання економічного зростання*, оскільки підтримка вітчизняного виробництва сприяє розвитку малого і середнього бізнесу, створенню нових робочих місць та підвищенню доходів населення.

Протекціоністська політика також відіграє важливу роль у *підтримці зайнятості*, оскільки відкриття внутрішнього ринку для неконтрольованого імпорту може призвести до масового закриття місцевих підприємств і зростання безробіття. Крім того, *збереження стратегічних секторів економіки* є пріоритетним завданням державної політики, адже енергетика, оборонна промисловість та сільське господарство забезпечують національну безпеку та економічну незалежність країни.

Ще одним важливим аспектом протекціонізму є *підвищення конкурентоспроможності вітчизняних товарів* на внутрішньому та зовнішньому ринках. В умовах жорсткої міжнародної конкуренції державна підтримка у вигляді субсидій, пільгового кредитування чи митного регулювання дозволяє національним виробникам покращити якість своєї продукції та зменшити собівартість виробництва.

Окрему увагу у протекціоністській політиці приділяють питанню *зменшення торговельного дефіциту*, оскільки негативне сальдо зовнішньої торгівлі може призводити до відтоку капіталу та послаблення національної валюти. Використовуючи заходи тарифного та нетарифного регулювання, країни прагнуть збалансувати обсяги експорту та імпорту, що позитивно позначається на платіжному балансі.

Протекціонізм як економічна політика існує з давніх часів, проте особливої популярності набув у період індустріалізації.

- *XVII–XVIII століття* – політика меркантилізму, що передбачала максимальне обмеження імпорту та стимулювання експорту.

- *XIX століття* – поширення ідей вільної торгівлі, проте багато країн продовжували використовувати митні бар'єри.

- *Велика депресія 1929–1939 років* – масове запровадження протекціоністських заходів (США ухвалили закон Смута-Гоулі, який значно підвищив мита на імпорт).

- *Після Другої світової війни* – формування міжнародної торговельної системи (ГАТТ, СОТ), що сприяла зниженню торговельних бар'єрів.

- *Кінець XX – початок XXI століття* – повернення до протекціонізму в умовах глобалізації, торговельних війн і загострення конкуренції (зокрема, протекціоністська політика США, Китаю та ЄС).

Основні інструменти протекціонізму. Протекціонізм реалізується через різні економічні та адміністративні заходи, спрямовані на обмеження імпорту та стимулювання експорту. Для цього використовуються тарифні, нетарифні та фінансові методи регулювання зовнішньої торгівлі, які дозволяють державі контролювати обсяг товарообігу та забезпечувати конкурентні переваги національним виробникам.

Тарифні методи протекціонізму передбачають пряме регулювання зовнішньої торгівлі через податки та мита. Одним із найпоширеніших інструментів є *імпортне мито*, яке встановлюється на товари, що ввозяться в країну, та сприяє підвищенню їхньої вартості, зменшуючи привабливість для споживачів. Це дозволяє внутрішнім виробникам мати кращі умови конкуренції, оскільки їхня продукція стає відносно дешевшою порівняно з імпортною. Окрім імпортного мита, застосовується *експортне мито*, яке обмежує вивезення стратегічно важливих ресурсів, наприклад, енергетичних або сировинних товарів, що допомагає зберігати внутрішні запаси та стабілізувати ціни на внутрішньому ринку. Також існує *транзитне мито*, яке стягується з товарів, що проходять через територію країни, і використовується як додаткове джерело державного доходу або як інструмент для регулювання транспортних потоків.

Нетарифні методи протекціонізму є більш гнучкими та менш помітними інструментами впливу на торгівлю. Одним із ключових механізмів є *квотування*, яке встановлює ліміти на обсяги імпорту або експорту певних товарів, тим самим обмежуючи доступ іноземної продукції до внутрішнього ринку. Держава також може застосовувати *субсидії*, надаючи фінансову підтримку національним виробникам у вигляді пільгових кредитів, податкових знижок або прямих дотацій, що допомагає знизити витрати виробництва та підвищити конкурентоспроможність вітчизняної продукції. *Ліцензування* є ще

одним способом контролю за зовнішньою торгівлею, оскільки вимагає отримання спеціальних дозволів на імпорт чи експорт певних товарів, що дозволяє державі контролювати якість і безпеку продукції, яка потрапляє на ринок.

Технічні бар'єри також відіграють значну роль у протекціоністській політиці. Запровадження жорстких стандартів якості та вимог безпеки може суттєво ускладнити доступ іноземних товарів до внутрішнього ринку. Наприклад, європейські екологічні стандарти для автомобілів вимагають високого рівня екологічності двигунів, що стає серйозною перепорою для виробників з країн, де такі технології не розвинені. Крім того, *антидемпінгові заходи* застосовуються для боротьби з недобросовісною конкуренцією, коли імпортовані товари продаються за штучно заниженими цінами. В таких випадках вводяться спеціальні штрафні мита, які підвищують вартість демпінгової продукції до рівня ринкових цін.

Фінансові та валютні обмеження є ще одним важливим інструментом протекціонізму. Контроль за рухом капіталу дозволяє державі регулювати іноземні інвестиції у стратегічні галузі, зокрема, у сфері оборонної промисловості, енергетики та телекомунікацій. За допомогою *валютної політики* уряд може впливати на конкурентоспроможність експорту, наприклад, шляхом девальвації національної валюти, що робить внутрішні товари дешевшими на міжнародних ринках, а імпорт – дорожчим. У деяких випадках держава може вводити *заборону або обмеження на використання іноземної валюти* для міжнародних операцій, що обмежує валютні ризики та сприяє зміцненню національної фінансової системи.

Протекціонізм може мати різні ***форми*** залежно від його інтенсивності та цілей.

1. *Селективний протекціонізм* – обмеження імпорту з окремих країн або окремих товарних груп.

2. *Галузевий протекціонізм* – підтримка окремих галузей економіки (наприклад, аграрного сектору або автомобілебудування).

3. *Колективний протекціонізм* – узгоджена політика групи країн (наприклад, спільна аграрна політика ЄС).

4. *Прихований протекціонізм* – використання адміністративних, екологічних або технічних обмежень для ускладнення імпорту без формального запровадження мит.

Протекціонізм є важливим інструментом економічної політики, який використовується для захисту національних виробників і підтримки економічного розвитку. Проте надмірне застосування протекціоністських заходів може призвести до негативних наслідків, таких як торговельні війни, зростання цін та зниження економічної ефективності.

1.4. Взаємозв'язок економічних санкцій та протекціоністських заходів

Економічні санкції та протекціоністські заходи є двома основними інструментами регулювання міжнародних економічних відносин. Хоча вони мають різні цілі та механізми реалізації, їхній взаємозв'язок стає все більш очевидним у сучасних умовах глобалізації та економічної конкуренції.

Економічні санкції зазвичай спрямовані на зміну політичної або економічної поведінки країни-мішені через обмеження її доступу до міжнародних ринків, капіталу та технологій.

Протекціонізм натомість орієнтований на захист внутрішнього ринку від іноземної конкуренції через запровадження тарифних і нетарифних бар'єрів.

Попри різні цілі, санкції можуть виконувати роль протекціоністського механізму, обмежуючи доступ до іноземних товарів та стимулюючи розвиток власної економіки. З іншого боку, протекціонізм може розглядатися як прихована форма санкцій, коли економічні обмеження накладаються на певні країни під приводом захисту національних інтересів.

Санкції можуть не лише виконувати політичну функцію, а й слугувати інструментом економічної політики, спрямованої на обмеження конкуренції та захист національних виробників. Це може відбуватися як відкрито, так і приховано, коли офіційно санкції вводяться з політичних мотивів, але їхні наслідки сприяють економічному домінуванню певних країн чи секторів.

Одним із ключових механізмів використання санкцій як протекціоністського інструменту є обмеження доступу конкурентів до критично важливих технологій, ресурсів або ринків. Наприклад, санкції США проти китайських компаній у сфері високих технологій мають офіційне обґрунтування у вигляді національної безпеки, але водночас вони допомагають захистити американські компанії від конкуренції з боку китайських виробників, таких як Huawei чи ZTE. Аналогічно, санкції ЄС щодо росії, які обмежують експорт енергоресурсів, не лише тиснуть на російську економіку, а й стимулюють розвиток альтернативної енергетики в самій Європі, що в довгостроковій перспективі зменшує її залежність від російських постачальників.

З іншого боку, санкції можуть сприяти посиленню протекціоністських заходів у самих країнах, які підпадають під обмеження. Це змушує їх вдаватися до політики імпортозаміщення, зосереджуючись на внутрішньому виробництві товарів, які раніше імпортувалися. Так, після 2014 року росія запровадила масштабні програми підтримки вітчизняних виробників у сфері сільського господарства, промисловості та фінансового сектору. Іран, у відповідь на західні санкції, почав розвивати власні альтернативні фінансові механізми, щоб обійти обмеження, запроваджені щодо його банківської системи.

Протекціоністські заходи можуть виконувати функцію санкцій, обмежуючи доступ іноземних компаній до внутрішнього ринку та послаблюючи економічний потенціал інших країн.

1. Торговельні обмеження як приховані санкції. Уряди деяких країн використовують протекціоністські заходи для обмеження доступу до ринку без офіційного оголошення санкцій. *США та ЄС обмежують експорт технологій*

до Китаю, обґрунтовуючи це необхідністю захисту національної безпеки. Обмеження на імпорт китайських товарів (наприклад, підвищені мита на сталь та алюміній) офіційно виправдовуються необхідністю підтримки внутрішньої промисловості.

2. Антидемпінгові розслідування та технічні бар'єри. Деякі країни використовують антидемпінгові заходи як інструмент тиску на конкурентів. ЄС та США регулярно проводять антидемпінгові розслідування проти китайських та індійських виробників сталі, електроніки та сільськогосподарської продукції. Японія та Південна Корея вводять жорсткі екологічні стандарти, що фактично унеможлиблює імпорт продукції з країн, які не відповідають цим вимогам. Ці заходи часто мають геополітичне підґрунтя та можуть використовуватися для економічного послаблення стратегічних конкурентів.

Поєднання санкційної та протекціоністської політики у міжнародній торгівлі створює складний баланс між економічною вигодою та потенційними ризиками.

З одного боку, така стратегія може мати позитивні ефекти. Вона стимулює внутрішнє виробництво та імпортозаміщення, що сприяє розвитку національних підприємств та зменшенню залежності від іноземних постачальників. Це особливо важливо для стратегічних галузей, таких як технології, енергетика та оборонна промисловість, де економічна незалежність має прямий вплив на національну безпеку. Крім того, запровадження протекціоністських заходів у відповідь на санкції може допомогти країнам зберегти робочі місця та підтримати економічний розвиток у довгостроковій перспективі.

Однак така політика має і суттєві негативні наслідки. Вона може призводити до загострення торговельних конфліктів та економічних війн, коли країни відповідають на санкції взаємними обмеженнями, що посилює глобальну нестабільність. Держави, які опиняються під санкціями, можуть зіткнутися з економічною ізоляцією, що ускладнює доступ до зовнішніх

фінансових ринків та інноваційних технологій. Крім того, *обмеження конкуренції* на внутрішньому ринку може знизити ефективність економіки, оскільки відсутність іноземних конкурентів зменшує стимули для підвищення якості продукції та впровадження нових технологій. Для споживачів це означає *зростання цін на імпортні товари* та зменшення вибору продукції, що може негативно вплинути на рівень життя.

Економічні санкції та протекціоністські заходи є взаємопов'язаними інструментами, які використовуються як у політичних, так і в економічних цілях. Санкції можуть виконувати функцію протекціонізму, обмежуючи доступ до іноземних товарів та стимулюючи імпортозаміщення, тоді як протекціонізм може використовуватися як альтернатива санкціям для послаблення економічних конкурентів.

В умовах зростаючої глобальної конкуренції країни все частіше застосовують комбіновані методи санкційної та протекціоністської політики, що призводить до загострення торговельних суперечок. Це вимагає пошуку компромісів та розробки міжнародних механізмів регулювання для уникнення дестабілізації світової економіки.

РОЗДІЛ 2. АНАЛІЗ ЗАСТОСУВАННЯ ЕКОНОМІЧНИХ САНКЦІЙ ЯК ІНСТРУМЕНТУ ПРОТЕКЦІОНІЗМУ

2.1. Світовий досвід застосування економічних санкцій

Економічні санкції є важливим механізмом впливу на міжнародні відносини, дозволяючи державам та організаціям чинити тиск на країни, що порушують міжнародні норми.

З одного боку, санкції можуть бути ефективним способом запобігання військовим конфліктам, обмеження фінансування тероризму та покарання за порушення прав людини. Вони також використовуються для стримування економічних конкурентів та захисту національних інтересів.

Проте їх ефективність залежить від кількох ключових факторів:

- Наскільки широко вони підтримуються міжнародною спільнотою. Санкції, які запроваджуються багатьма країнами, мають більше шансів досягти бажаного результату.

- Економічна стійкість країни-мішені. Держави з розвиненою економікою та великими ресурсами можуть легше адаптуватися до санкцій.

- Можливість пошуку альтернативних торговельних партнерів. Якщо країна знаходить нові ринки або союзників, що готові обходити санкції, їхній вплив може зменшитися.

Позитивні аспекти санкцій

1. Стимулювання імпортозаміщення та розвитку внутрішнього виробництва. Санкції часто змушують країни-мішені розвивати власне виробництво, що може мати довгострокові позитивні ефекти [3]:

росія (після 2014 року): після введення санкцій та заборони імпорту західних продуктів росія значно розвинула аграрний сектор. У 2020 році росія вперше стала найбільшим експортером пшениці у світі, що раніше було неможливо через залежність від європейських поставок. В автомобільній

промисловості, попри втрату західних компаній, уряд стимулює локальне виробництво (наприклад, «АвтоВАЗ» адаптується до нових умов).

Іран: після санкцій США та ЄС у 2010-х роках країна значно просунулася у розвитку власної нафтохімічної промисловості. Іран зумів створити внутрішній фінансовий механізм, що зменшив залежність від міжнародних банківських систем.

Китай (після санкцій США на мікročіпи у 2019 році): у відповідь на обмеження доступу до передових напівпровідникових технологій Китай почав масово інвестувати у власний виробничий сектор, що призвело до створення національних компаній-конкурентів. Наприклад, у 2023 році китайська компанія SMIC розробила 7-нм чіпи, що є значним досягненням, хоча раніше країна залежала від імпорту.

Санкції можуть стати каталізатором розвитку економіки країни-мішені в довгостроковій перспективі, змушуючи її адаптуватися до нових умов.

Таблиця 2.1.

Вплив санкцій на розвиток власного виробництва в окремих країнах

Країна	Сектор	До санкцій	Після санкцій	Зміни (%)
росія	Аграрний (пшениця)	4-е місце у світі (2013) ~18 млн тонн експорту	1-е місце (2020) 37,3 млн тонн експорту	+107% обсягів експорту +3 позиції у рейтингу
росія	Автомобільна промисловість	~1,7 млн авто/рік (2012) з великим внеском іноземних брендів	~600 тис. авто (2022) здебільшого локальне виробництво (наприклад, Lada)	-65% загального виробництва +80% локалізації
Іран	Нафтохімічна промисловість	Експорт обмежено, частка внутрішньої переробки <40% (2010)	Власна переробка >70% (2020)	+75% зростання локальної переробки

Продовження таблиці 2.1

Китай	Напівпровідники	Залежність >80% від імпорту (2018)	Часткова незалежність: SMIC випускає 7-нм чіпи (2023)	-30% імпорту. +100% внутрішніх інвестицій у галузь
--------------	-----------------	--	--	--

Джерело [3]

Ця таблиця демонструє, як економічні санкції можуть виступати каталізатором розвитку власного виробництва. У кожній з країн-мішеней спостерігалось переорієнтування на локальні ресурси і технології, що у довгостроковій перспективі забезпечило економічне зміцнення в окремих секторах [16]:

- Росія зуміла не тільки компенсувати втрати від імпортової залежності, а й стати світовим лідером з експорту пшениці. Попри скорочення автомобільного виробництва, країна активно стимулює локалізацію, що може дати результати в майбутньому.
- Іран зміг адаптувати енергетичний сектор, зменшити залежність від зовнішнього ринку і частково інтегрувати внутрішню банківську систему, що підтримує нафтогазову галузь.
- Китай продемонстрував, як обмеження можуть стимулювати інновації: вже за кілька років після санкцій з'явилися власні високотехнологічні компанії.

2. Посилення економічних союзів. Санкції можуть стимулювати утворення нових економічних альянсів і диверсифікацію торговельних партнерів:

Розширення співпраці росії з Китаєм, Індією та країнами БРІКС: частка Китаю у зовнішній торгівлі росії зросла з 10% у 2013 році до 30% у 2023 році. РФ збільшила постачання нафти та газу до Китаю та Індії після санкцій ЄС.

Іран та Венесуела: в умовах санкцій ці країни почали співпрацювати у нафтовому секторі, обмінюючись технологіями та ресурсами.

Китай і Європа: після санкцій США проти Китаю китайські компанії почали активно виходити на європейський ринок та створювати нові логістичні маршрути, зокрема в рамках ініціативи «Один пояс – один шлях».

Санкції можуть стимулювати появу альтернативних економічних блоків та коаліцій, що змінює геоекономічну карту світу.

Хоча санкції спрямовані на економічне послаблення країни-мішені, у деяких випадках вони не досягають своєї мети або навіть мають зворотний ефект [6].

Історичний досвід застосування економічних санкцій

Ліга Націй запровадила санкції проти Італії у 1935–1936 роках після її вторгнення в Ефіопію. Обмеження включали заборону на постачання зброї та товарів подвійного призначення, а також фінансові санкції. Проте ефективність цих заходів виявилася низькою, оскільки низка країн, зокрема Німеччина, продовжували торгівлю з Італією, що дозволило їй частково компенсувати економічні втрати.

Економічна блокада Куби, розпочата США у 1960 році, стала однією з найтриваліших санкційних політик в історії. Санкції включали заборону на торгівлю, інвестиції та фінансові операції, що завдало значних економічних збитків Кубі. Однак ці заходи не змогли досягти головної мети – зміни політичного режиму. Незважаючи на обмеження, Куба змогла знайти альтернативних торговельних партнерів, зокрема СРСР та Китай, що допомогло їй частково компенсувати втрати.

Санкції ООН проти Південно-Африканської Республіки, запроваджені у 1960–1994 роках, мали на меті боротьбу з режимом апартеїду. Вони включали торговельні обмеження, міжнародну ізоляцію країни, заборону на участь у міжнародних спортивних змаганнях і культурних заходах. Сукупний економічний та політичний тиск зрештою сприяв демонтажу режиму апартеїду та поступовому переходу ПАР до демократичного устрою.

Сучасні економічні санкції: основні кейси

Іран стикається з міжнародними санкціями, запровадженими через його ядерну програму. Обмеження включають заборону на торгівлю нафтою, замороження активів і фінансові обмеження. Як наслідок, країна значною мірою втратила доступ до міжнародних ринків, що призвело до значного економічного спаду, інфляції та зниження рівня життя населення. Хоча Іран намагався адаптуватися до санкцій через розвиток внутрішньої економіки та налагодження співпраці з країнами, такими як Китай і росія, санкційний тиск залишається серйозним викликом для його економічного розвитку.

Північна Корея перебуває під жорсткими міжнародними санкціями, запровадженими ООН та США через її ядерні випробування та ракетну програму. Санкції передбачають заборону на експорт енергоресурсів, фінансові обмеження, обмеження на імпорт технологій і товарів, які можуть сприяти розвитку військових можливостей. Економіка КНДР значною мірою ізольована від світового ринку, що призводить до нестачі продовольства, енергоресурсів та технологій. Проте Північна Корея продовжує розробку ядерної зброї, використовуючи тіньові фінансові операції, нелегальну торгівлю та підтримку з боку Китаю, який залишається її ключовим економічним партнером [18].

Санкції проти росії, запроваджені після анексії Криму у 2014 році та початку військового конфлікту в Україні, стали одними з наймасштабніших у сучасній історії. США, ЄС та інші країни наклали обмеження на доступ росії до міжнародних фінансових ринків, ввели санкції проти провідних банків, енергетичних компаній і підприємств оборонного сектору. Крім того, було запроваджено обмеження на експорт передових технологій, зокрема у сфері нафтовидобутку, авіабудування та мікроелектроніки. Персональні санкції торкнулися сотень урядовців, олігархів та бізнесменів, обмежуючи їхні фінансові операції та право на в'їзд до країн Заходу. Внаслідок санкцій росія зіткнулася з економічним спадом, скороченням інвестицій та девальвацією національної валюти. Проте уряд країни адаптувався до санкційного режиму через політику імпортозаміщення, розвиток внутрішнього виробництва та диверсифікацію торговельних партнерів. росія активізувала співпрацю з

Китаєм, Індією, Туреччиною та іншими країнами, що дозволило частково компенсувати втрати від санкцій.

Торговельна війна між США та Китаєм, що розпочалася у 2018 році, суттєво вплинула на глобальну економіку. Конфлікт між двома найбільшими економіками світу включав підвищення мит на товари, обмеження в технологічному секторі та фінансові санкції. США ввели мита на китайські товари загальним обсягом понад 500 мільярдів доларів, що суттєво ускладнило експорт китайських товарів до американського ринку. Одночасно було запроваджено обмеження на діяльність китайських технологічних компаній, таких як Huawei та TikTok, яким заборонили співпрацю з американськими компаніями та отримувати доступ до критично важливих технологій, зокрема мікросхем. Китай, у свою чергу, відповів дзеркальними заходами, запровадивши мита на американські товари, а також активізував політику технологічної самостійності, розвиваючи власний напівпровідниковий сектор. Торговельне протистояння між США та Китаєм спричинило глобальні економічні наслідки, зокрема зростання інфляції, зміни у світових ланцюгах постачання та уповільнення темпів економічного зростання в різних регіонах світу.

Таблиця 2.2.

Динаміка ВВП країн під санкціями (Іран, росія, КНДР)

Країна	Період санкцій	ВВП (млрд USD) до санкцій	ВВП (млрд USD) після санкцій	Зміни в ВВП (%)
Іран	2010–2020	444,4 (2010)	448,4 (2020)	+0,9%
росія	2014–2022	2 101,3 (2014)	1 461,5 (2022)	-30,5%
КНДР	2006–2020	28,2 (2005)	28,7 (2020)	+1,8%

Джерело [12]

Дана таблиця показує, як економіка трьох країн, що перебувають під санкціями, реагувала на обмеження. Хоча загалом санкції мали негативний ефект, у кожній з країн спостерігаються різні рівні адаптації та стійкості:

Іран: Економіка Ірану не зазнала катастрофічних втрат, хоча певне стагнація спостерігалася через обмеження на імпорт і зниження експорту нафти. Проте нафтохімічний сектор, внутрішні фінансові механізми, а також зусилля з диверсифікації економіки допомогли зберегти відносну стабільність. В результаті поступове зростання ВВП на 0,9% за 10 років під санкціями — це свідчення того, що країна все ж змогла адаптуватися [21].

росія: Санкції, введені після анексії Криму в 2014 році, призвели до значного падіння ВВП на 30,5%. Основними факторами стали зниження цін на нафту, втрата доступу до західних технологій і торгових ринків. Однак російська економіка швидко адаптувалася завдяки імпортозаміщенню та розвитку внутрішніх виробничих секторів. Попри це, економіка країни все ж не змогла повернутися до рівня 2014 року.

КНДР: Дані про ВВП КНДР є обмеженими і неповними через закритість країни, але за доступною інформацією небагато змін у ВВП спостерігається. КНДР спромоглася стабілізувати свою економіку завдяки самодостатності в галузях, таких як сільське господарство та гірничодобувна промисловість. Проте, у цілому економіка країни не показала великих зрушень, і її темпи росту залишалися дуже скромними (1,8%)

Роль міжнародних організацій у запровадженні санкцій [12]:

1. Організація Об'єднаних Націй (ООН) запроваджує багатосторонні санкції через рішення Ради Безпеки. Вони є найбільш легітимними, оскільки мають підтримку міжнародної спільноти.

2. Європейський Союз (ЄС) застосовує санкції як політичний інструмент у відповідь на порушення міжнародного права та прав людини. Санкційна політика ЄС передбачає заборони на експорт та фінансові обмеження.

3. США та Міністерство фінансів США (OFAC): США активно використовують санкції через OFAC (Office of Foreign Assets Control). Ця

організація контролює обмеження на фінансові операції, активи та міжнародні транзакції.

4. Світова організація торгівлі (СОТ): регулює торговельні обмеження та вирішує суперечки, пов'язані з санкціями, якщо вони порушують принципи вільної торгівлі.

Успішні приклади санкцій. Деякі санкційні кампанії змогли досягти поставлених цілей:

- *ПАР (1980-ті роки).* Санкції США, ЄС та ООН проти режиму апартеїду включали заборону на торгівлю, фінансові обмеження та міжнародну ізоляцію. Це спричинило серйозну економічну кризу, що врешті-решт змусило уряд ПАР відмовитися від апартеїду.

- *Іран (2010-2015 роки).* Міжнародні санкції призвели до значного падіння економіки, змусивши Тегеран укласти ядерну угоду з великими державами у 2015 році.

У цих випадках санкції справді стали важливим інструментом впливу на уряди країн-мішеней.

Санкції, які мали зворотний ефект або виявилися неефективними. Водночас є приклади, коли санкції не лише не призвели до зміни політики, а й зміцнили позиції країни-мішені:

- *росія (після 2014 та 2022 років).* Незважаючи на жорсткі санкції, російська економіка адаптувалася за рахунок імпортозаміщення та нових ринків. У 2022-2023 роках санкції призвели до зростання цін на енергоносії, що, навпаки, збільшило прибутки росії від експорту нафти та газу. Влада РФ використала санкції для консолідації суспільства та зміцнення державного контролю над економікою.

- *Куба (1960 – сьогодні).* Понад 60 років Куба перебуває під санкціями США, однак режим не лише вижив, а й отримав підтримку з боку міжнародних партнерів (СРСР, Венесуели, Китаю).

- *Північна Корея.* Країна десятиліттями перебуває під жорсткими санкціями, але це не зупинило її від розвитку ядерної програми. Влада КНДР

повністю ізолювала економіку від західного впливу та використовує санкції для виправдання політичної ізоляції.

Ці приклади демонструють, що санкції не завжди є ефективним механізмом тиску, особливо якщо країна має: альтернативні торговельні маршрути, внутрішній політичний контроль, ресурсну незалежність.

Таблиця 2.3.

Обсяги міжнародної торгівлі до та після санкцій

Країна	Період санкцій	Експорт до санкцій (млрд USD)	Експорт після санкцій (млрд USD)	Зміна експорту (%)	Імпорт до санкцій (млрд USD)	Імпорт після санкцій (млрд USD)	Зміна імпорту (%)
Іран	2010–2020	118,6 (2011)	69,1 (2020)	-41,7%	76,4 (2011)	52,3 (2020)	-31,5%
росія	2014–2022	521,8 (2013)	591,4 (2022)	+13,3%	341,3 (2013)	259,1 (2022)	-24,1%
КНДР	2006–2020	~3,5 (2005)	~0,6 (2020)	-82,9%	~3,1 (2005)	~0,3 (2020)	-90,3%

Джерело [10]

Таблиця демонструє, як введення санкцій різко змінює динаміку міжнародної торгівлі в країнах-мішенях. В залежності від структури економіки, геополітичної ситуації та рівня адаптації, ефекти можуть бути як негативними, так і несподівано нейтральними або навіть позитивними у певних секторах.

Іран зазнав значного зниження експорту, що скоротився на 41,7%. Головною причиною цього стало обмеження на експорт нафти, яка до санкцій складала понад 80% всього іранського експорту. Імпорт також знизився на 31,5%, оскільки багато країн припинили постачання товарів, зокрема технологій і медобладнання. Іран змушений був адаптуватися до нових умов, розвиваючи внутрішнє виробництво, локалізуючи виробництво та використовуючи альтернативні фінансові канали через країни, як Китай, Індія та Туреччина [14].

У випадку росії, експорту вдалося збільшитися на 13,3%, попри санкції. Основною причиною став ріст світових цін на нафту та газ, особливо у 2022

році після початку війни. Водночас імпорт скоротився на 24,1%, оскільки країна втратила доступ до західних технологій, автомобілів та електроніки. Росія переорієнтувала зовнішню торгівлю на Китай, Індію, Туреччину і почала активно розвивати паралельний імпорт.

КНДР, з іншого боку, зазнала катастрофічних втрат у зовнішній торгівлі. Експорт країни зменшився майже на 83%, а імпорт — на понад 90%. Цей спад став результатом жорстких міжнародних санкцій ООН, які суттєво обмежили торгівлю мінералами, зброєю та вугіллям. Основна торгівля відбувається лише з Китаєм, але навіть ця співпраця значно скоротилася після пандемії COVID-19. КНДР практично повністю ізольована від зовнішнього світу і змушена покладатися на самозабезпечення та контрабандні механізми.

Загалом, санкції мають серйозний вплив на міжнародну торгівлю, особливо в енергетичних та технологічних секторах. Іран та КНДР зазнали суттєвих втрат в експорті та імпорті, що позначилося на уповільненому або нульовому економічному зростанні. Росія, незважаючи на санкції, тимчасово збільшила експорт завдяки енергоносіям, але зменшення імпорту вже позначається на технологічній деградації в окремих галузях. У довгостроковій перспективі санкції можуть трансформувати структуру торгівлі, але завжди викликають суттєві внутрішні зміни та потребу в адаптації.

Світовий досвід застосування економічних санкцій свідчить про їхню неоднозначну ефективність. У деяких випадках санкції змінюють політику держав (ПАР, Іран), тоді як в інших — лише сприяють посиленню ізоляції та економічної адаптації країни-мішені (КНДР, росія).

У сучасному світі економічні санкції все частіше використовуються не лише як інструмент покарання, а й як засіб економічного тиску та протекціонізму. Це створює ризики глобальної економічної нестабільності та посилює конфронтацію між великими державами.

З огляду на це міжнародним організаціям необхідно розробляти більш збалансовані механізми контролю санкційної політики, щоб запобігти її використанню для економічних війн і геополітичного суперництва.

2.2. Вплив санкцій на економіку країн-ініціаторів та країн-мішеней

Економічні санкції є інструментом міжнародного тиску, який спрямований на зміну політики або поведінки країни-мішені. Вони можуть включати фінансові обмеження, торговельні бар'єри, заборони на інвестиції, обмеження доступу до технологій та персональні санкції проти керівників держави або бізнесменів. Основною метою санкцій є створення економічних труднощів, які мають спонукати уряд країни-мішені до поступок або змін у політиці.

Залежно від рівня санкційного тиску країна-мішень може адаптуватися до обмежень. Одним із механізмів є диверсифікація економічних зв'язків, тобто розширення співпраці з країнами, які не підтримують санкції. Наприклад, країна може переорієнтувати свій експорт на інші ринки або залучати інвестиції від альтернативних партнерів. Іншим варіантом є політика імпортозаміщення, коли держава розвиває власне виробництво, щоб зменшити залежність від санкційного імпорту. Крім того, країни-мішені можуть використовувати тіньові схеми обходу санкцій, наприклад, через треті країни, компанії-посередники або криптовалютні розрахунки [15].

Таблиця 2.4.

Вплив санкцій на економіку країн-мішеней (Росія, Іран, КНДР)

Країна	Падіння експорту	Падіння імпорту	Девальвація валюти	Рівень інфляції	Вплив на ВВП	Інші економічні наслідки
Росія	-50% у торгівлі з ЄС, -40% у нафтовому експорті (2022)	-45% у постачанні товарів з ЄС (технології, автомобілі)	Рубль втратив 60% вартості у березні 2022, але стабілізувався завдяки валютному контролю	11.9% у 2022, зростання до 15% у 2023	ВВП впав на 4-5% у 2022 році, прогнозували подальший спад	Відтік іноземного капіталу, Заміщення імпорту, активна переорієнтація на Китай та Індію

Продовження таблиці 2.4

Іран	-70% у нафтовом у експорті через санкції США та ЄС (2018-2022)	-50% у технологічному у імпорті	Ріал втратив 85% вартості з 2018 по 2022 рік	42% у 2021, 47% у 2022	ВВП скоротився на 6% у 2019, слабе зростання через внутрішню адаптацію	Високий рівень безробіття, відсутність доступу до міжнародної банківської системи (SWIFT)
КНДР	-90% через санкції ООН, особливо в експорті вугілля та текстилю	-85% у постачанні пального, продовольства, медикаментів	Хронічний дефіцит валюти, використання бартерної торгівлі	Відсутні офіційні дані, оцінки показують 40-50%	ВВП падає з 2017 року, оцінюють скорочення на 10-15%	Гострий дефіцит продуктів, енергоресурсів, ізоляція країни, залежність від Китаю

Джерело [18]

Макроекономічні наслідки санкцій, зокрема [23]:

- росія змушена швидко перебудовувати економічні зв'язки, активізуючи співпрацю з Китаєм, Індією та іншими країнами.
- Іран використовує обхідні схеми для продажу нафти, але страждає від високої інфляції та валютної нестабільності.
- КНДР практично ізольована від світової економіки, виживаючи за рахунок нелегальних схем та підтримки Китаю.

Таблиця 2.5.

Вплив санкцій на міжнародну торгівлю, валютний курс та інфляцію (Іран, росія)

Країна	Показник	До санкцій (рік)	Після санкцій (рік)	Зміна (%)
Іран	Експорт	118,6 млрд USD (2011)	69,1 млрд USD (2020)	-41,7%
	Імпорт	76,4 млрд USD (2011)	52,3 млрд USD (2020)	-31,5%
	Інфляція	20% (2011)	41,2% (2020)	+21,2%

Продовження таблиці 2.5

	Курс валюти (IRR/USD)	11 000 IRR/USD (2011)	300 000 IRR/USD (2020)	+2727%
	Інфляція	20% (2011)	41,2% (2020)	+21,2%
росія	Експорт	521,8 млрд USD (2013)	591,4 млрд USD (2022)	+13,3%
	Імпорт	341,3 млрд USD (2013)	259,1 млрд USD (2022)	-24,1%
	Курс валюти (RUB/USD)	30,37 RUB/USD (2013)	60,29 RUB/USD (2022)	+98,6%
	Інфляція	6,5% (2013)	12,9% (2022)	+6,4%

Джерело [3]

Введення санкцій значно вплинуло на економіки Ірану та Росії. У випадку Ірану, експорт знизився на 41,7%, що стало наслідком санкцій, зокрема обмежень на нафтовий сектор, який до санкцій становив понад 80% всього експорту країни. Імпорт також скоротився на 31,5%, оскільки Іран втратив доступ до багатьох західних технологій і медичного обладнання. Валюта країни, ріал, зазнала катастрофічного знецінення — курс впав на 2727%, що відображає економічну ізоляцію та падіння валютних резервів. Це стало причиною високої інфляції, яка зросла на 21,2%, спричиненої зростанням цін на основні товари на фоні валютної кризи та дефіциту імпорту. У Росії, попри санкції, експорт зріс на 13,3%. Це стало можливим завдяки високим цінам на нафту та газ, що компенсували негативний ефект від обмежень. Водночас імпорт знизився на 24,1%, оскільки санкції обмежили доступ до західних технологій, автомобілів та електроніки. Курс рубля здешевшав на 98,6% через економічні труднощі та зменшення валютних резервів. Інфляція в Росії зросла на 6,4%, що стало результатом як санкцій, так і внутрішніх економічних проблем, зокрема зростання цін на продукти і послуги в умовах кризи.

Вплив санкцій на міжнародну торгівлю, валютний курс та інфляцію (КНДР)

Країна	Показник	До санкцій (рік)	Після санкцій (рік)	Зміна (%)
КНДР	Експорт	3,5 млрд USD (2005)	0,6 млрд USD (2020)	- 82,9%
	Імпорт	3,1 млрд USD (2005)	0,3 млрд USD (2020)	- 90,3%
	Курс валюти (KPW/USD)	1 USD = 2,15 KPW (2005)	1 USD = 8 000 KPW (2020)	+372,1%
	Інфляція	4,5% (2005)	17,3% (2020)	+12,8%

Джерело [13]

Наслідки санкцій для країн-ініціаторів

Економічні санкції є двосічною зброєю: хоча вони спрямовані на послаблення країни-мішені, вони також можуть мати негативний вплив на держави, що їх запроваджують. Насамперед, санкції можуть обмежувати доступ компаній із країн-ініціаторів до певних ринків, спричиняти зростання витрат на виробництво та створювати умови для економічних війн [17].

Одним із головних наслідків є *втрата експорту та зміна ринків збуту*. Коли вводяться обмеження на торгівлю, компанії в країнах-ініціаторах змушені або втрачати частку ринку, або шукати нові ринки, що не завжди є простим завданням. Наприклад, після запровадження санкцій ЄС проти Росії у 2014 році європейські аграрні виробники втратили значну частину російського ринку, що завдало збитків фермерам. Подібна ситуація спостерігалася у США під час торговельної війни з Китаєм, коли американські виробники сої, які традиційно експортували значні обсяги своєї продукції до КНР, зіткнулися з падінням попиту через китайські контрзаходи.

Другим важливим наслідком є *зростання витрат для підприємств та споживачів*. Санкції можуть ускладнювати ланцюги постачання та підвищувати собівартість продукції, особливо якщо країна-мішень є значним постачальником сировини чи енергоносіїв. Яскравим прикладом стала

енергетична криза в Європі у 2022 році, коли санкції проти російського газу спричинили різке зростання цін на енергоносії. Це вплинуло як на промисловість, яка залежала від стабільного енергопостачання, так і на пересічних споживачів, які зіткнулися зі зростанням вартості комунальних послуг.

Ще одним значним ризиком є введення контрсанкцій та загострення економічних війн. Країна-мішень може відповісти на санкції власними обмеженнями, що призводить до ще більшого розриву торговельних зв'язків. Наприклад, після введення санкцій проти Росії у 2014 році Москва запровадила продуктові контрсанкції, заборонивши імпорт європейських та американських продуктів харчування. Це не лише обмежило доступ європейських виробників до великого ринку, але й стимулювало розвиток імпортозаміщення у Росії, що зробило її економіку менш залежною від західних поставок.

Рис. 2.1

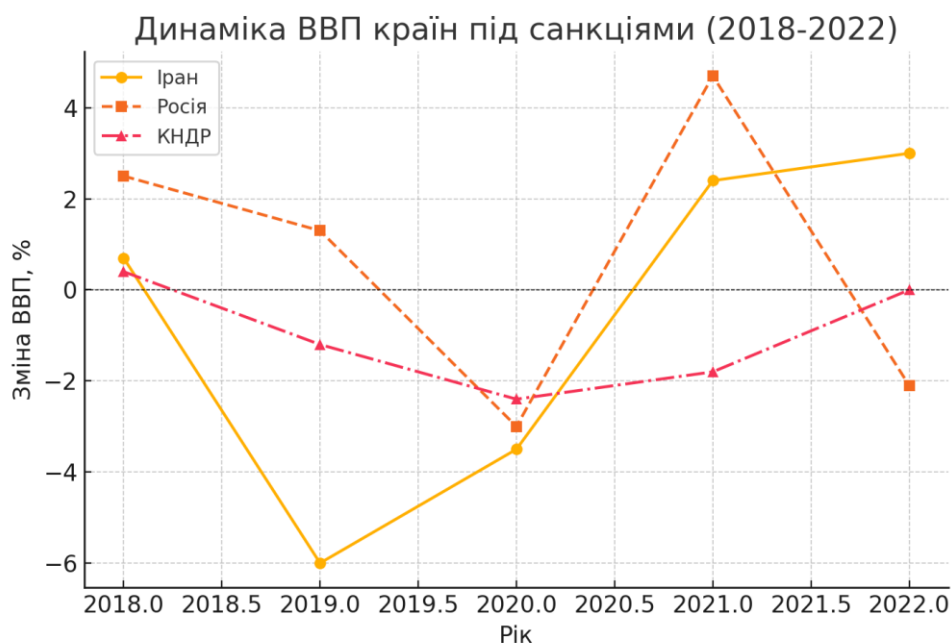

Рис. 2.1. Динаміка ВВП країн санкціями (2018-2022)

Джерело [16]

Стратегії адаптації країн-мішеней до санкцій

Країни, які потрапили під санкції, розробляють *стратегії* для їх обходу та зменшення негативних наслідків [16].

1. *Диверсифікація економічних зв'язків.* Країни під санкціями шукають нових торговельних партнерів. Росія переорієнтувала експорт енергоресурсів на Китай та Індію. Іран створив альтернативні фінансові канали через співпрацю з Китаєм.

2. *Імпортозаміщення.* Обмеження імпорту змушують країни нарощувати власне виробництво. Росія активізувала виробництво сільськогосподарської продукції та технологій. Китай розробляє власну напівпровідникову промисловість після санкцій США.

3. *Використання сірого імпорту та фінансових схем.* Країни знаходять шляхи обходу санкцій через посередників. Іран та Росія використовують схеми переказу грошей через треті країни для обходу банківських санкцій.

Економічні санкції мають значний вплив як на країни-мішені, так і на країни-ініціатори. Вони можуть призводити до економічного спаду, девальвації валюти та технологічної ізоляції. Водночас, країни-ініціатори також несуть витрати через втрату ринків та зростання витрат.

Світовий досвід показує, що санкції не завжди досягають своїх політичних цілей, оскільки країни-мішені можуть адаптуватися через диверсифікацію економічних зв'язків, імпортозаміщення та альтернативні фінансові механізми.

Ефективність санкцій залежить від рівня міжнародної підтримки та економічної стійкості країни, проти якої вони спрямовані.

2.3. Наслідки санкцій для міжнародної торгівлі та інвестицій

Економічні санкції мають значний вплив на міжнародну торгівлю, оскільки обмежують рух товарів, послуг і капіталу між країнами. Їх наслідки відчувають як держави-мішені, так і країни-ініціатори та нейтральні економіки,

що залежать від стабільності глобальних ринків. Санкції можуть спричиняти перебудову традиційних торговельних маршрутів, зростання витрат на логістику та страхування, а також зміну механізмів розрахунків між країнами.

Одним із головних наслідків санкцій є **зменшення обсягів експорту та імпорту**. Заборони на торгівлю, фінансові обмеження та замороження активів можуть позбавити країну-мішень доступу до необхідних товарів і ресурсів. Наприклад, санкції проти Ірану обмежили його можливості експортувати нафту, що вплинуло не лише на іранську економіку, а й на світові енергетичні ринки. Аналогічно, санкції проти Росії після 2022 року суттєво скоротили її торгівлю з ЄС, змусивши країну переорієнтовувати експорт на Китай, Індію та Туреччину [2].

Другий важливий аспект – **зростання витрат на логістику та страхування**. Санкції можуть обмежувати доступ до портів, авіаперевезень, страхових послуг та банківських розрахунків, що робить міжнародну торгівлю дорожчою. Наприклад, через санкції проти російських судноплавних компаній багато суден з російськими товарами змушені проходити через альтернативні маршрути, що збільшує час і вартість доставки.

Санкції також стимулюють **формування альтернативних торговельних альянсів**. Країни, які стикаються з обмеженнями, шукають нових партнерів для обходу санкцій. Наприклад, після відключення деяких російських банків від системи SWIFT Москва почала активніше співпрацювати з Китаєм і використовувати юань у міжнародних розрахунках. Подібним чином Іран зміг налагодити торговельні відносини з Китаєм та Індією, компенсуючи втрати від західних санкцій.

Ще одним суттєвим наслідком санкцій є **зміна механізмів валютних розрахунків**. Заборона на доступ до міжнародних фінансових систем, таких як SWIFT, змушує країни-мішені використовувати альтернативні системи платежів або переходити на розрахунки у національних валютах. Наприклад, Росія та Китай активно розвивають власні платіжні системи (СПФС і CIPS) для мінімізації залежності від західних банківських інституцій [4].

Залежно від масштабу санкцій їхній вплив може бути як *локальним* – на рівні окремих компаній і галузей, так і *глобальним* – на рівні цілих ринків і регіонів. Наприклад, санкції проти Китаю в сфері напівпровідників можуть уповільнити розвиток технологічних галузей у всьому світі, адже Китай є ключовим виробником і споживачем електронних компонентів. Аналогічно, санкції проти експорту російських енергоресурсів спричинили енергетичну кризу в Європі, змусивши країни шукати альтернативні джерела постачання.

Вплив санкцій на глобальні ланцюги постачання. Глобальні ланцюги постачання базуються на принципах ефективного розподілу ресурсів, спеціалізації виробництва та безперешкодної логістики. Санкції порушують ці механізми, змушуючи компанії та держави адаптуватися до нових реалій. Вони можуть призводити до перебоїв у постачанні критично важливих товарів, підвищення виробничих витрат і пошуку альтернативних маршрутів торгівлі.

Одним із ключових наслідків санкцій є ***зупинка виробництва у країнах, що залежать від імпорту сировини чи комплектуючих***. Наприклад, санкції ЄС та США проти Росії у 2022 році спричинили дефіцит західних комплектуючих для автомобільної промисловості, що змусило автозаводи зупиняти виробництво або спрощувати конструкцію автомобілів. Подібна ситуація спостерігалася в авіаційній галузі – без доступу до оригінальних запчастин російські авіакомпанії почали використовувати «канібалізацію» старих літаків для підтримки флоту в робочому стані.

Ще одним наслідком є ***зростання витрат через необхідність пошуку нових постачальників або створення власних виробничих потужностей***. Коли країна або компанія втрачає доступ до традиційних постачальників через санкції, вона змушена шукати альтернативні джерела. Це може включати закупівлі через посередників, що збільшує кінцеву вартість товарів, або інвестування у власне виробництво, що потребує часу та значних фінансових ресурсів. Наприклад, у відповідь на санкції США проти китайської компанії Huawei у 2019 році Китай почав активно розвивати власну напівпровідникову індустрію, щоб зменшити залежність від американських технологій [8].

Санкції також сприяють *появі «сірого імпорту» через треті країни, що стимулює розвиток тіньової економіки*. Коли офіційні канали постачання блокуються, бізнес шукає способи обходу обмежень через країни, які не приєдналися до санкцій. Наприклад, після санкцій 2022 року Росія почала отримувати західні технології через такі країни, як Туреччина, Казахстан та ОАЕ, що дозволило частково компенсувати втрати від торговельних обмежень

Рис. 2.2.

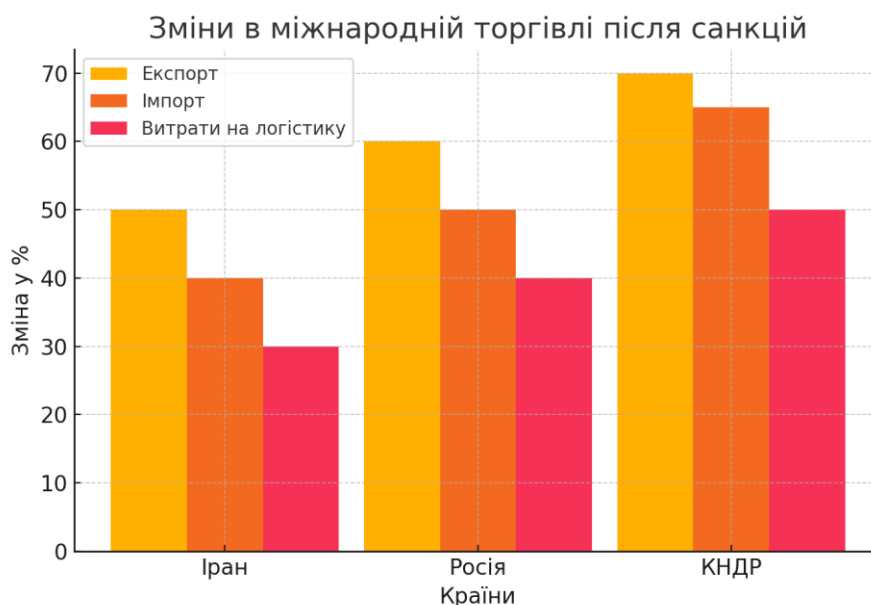

Рис. 2.2. Зміни в міжнародній торгівлі після санкцій

Джерело [15]

Діаграма змін у міжнародній торгівлі для Ірану, росії та КНДР після введення санкцій [15]:

- Експорт зменшився найбільше у Ірану (-50%) та росії (-60%).
- Імпорт скоротився найсильніше у КНДР (-65%).
- Витрати на логістику зросли у всіх країнах, особливо у КНДР (+50%).

Вплив санкцій на міжнародні інвестиції

Економічні санкції мають значний вплив на міжнародні інвестиції, оскільки створюють правові, фінансові та репутаційні ризики для інвесторів. Вони можуть як відлякувати іноземний капітал, так і стимулювати внутрішнє інвестування в країнах-мішенях.

Один із найпомітніших ефектів санкцій — ***відтік іноземного капіталу*** з країн, які підпадають під обмеження. Інвестори побоюються замороження активів, судових позовів та втрати можливості працювати в інших юрисдикціях. Наприклад, після санкцій США проти Ірану в 2018 році великі європейські компанії, такі як французький енергетичний гігант Total і німецький Siemens, припинили інвестиційні проєкти в країні.

Ще одним важливим наслідком санкцій є ***замороження активів компаній та державних фондів***. Це обмежує можливість країн-мішеней використовувати свої фінансові резерви. Після введення санкцій проти Росії у 2022 році було заморожено понад 300 мільярдів доларів золотовалютних резервів країни, що ускладнило фінансування державних програм та підтримку курсу національної валюти.

Санкції також ***обмежують доступ до міжнародних фінансових ринків та кредитування***. Це ускладнює залучення зовнішніх інвестицій та підвищує вартість запозичень для компаній і держав. Наприклад, санкції проти Росії у 2014 році закрили для російських банків і корпорацій можливість отримувати кредити на європейських та американських ринках.

Крім того, санкції ***знижують довіру до національних валют країн під обмеженнями***, що може спричинити їхню девальвацію та зменшити інвестиційну привабливість. Коли США та ЄС посилили санкції проти Венесуели у 2017 році, місцева валюта — болівар — втратила понад 90% своєї вартості, що фактично знецінило будь-які інвестиції в країну.

Приклади негативного впливу санкцій на міжнародні інвестиції:

- ***Іран***: після виходу США з ядерної угоди у 2018 році іноземні компанії припинили свої інвестиційні проєкти в країні, що зупинило розвиток ключових секторів економіки, таких як нафтогазовий.

- ***росія***: після санкцій 2022 року понад 1 000 іноземних компаній оголосили про вихід з російського ринку, що призвело до втрати мільярдів доларів у вигляді знецінених активів і закриття іноземних підприємств.

- **Китай:** через санкції США, спрямовані на технологічний сектор, американські венчурні фонди значно скоротили інвестиції в китайські стартапи, особливо у сфері штучного інтелекту та напівпровідників.

Попри негативний вплив, санкції можуть мати й зворотний ефект, сприяючи розвитку внутрішніх виробничих потужностей і залученню місцевого капіталу.

- **росія:** після санкцій 2014 року уряд запровадив масштабну програму імпортозаміщення, яка стимулювала внутрішнє виробництво в аграрному секторі, промисловості та технологіях. Це дало змогу країні знизити залежність від імпорту в деяких сферах, таких як сільське господарство, де Росія стала одним із провідних експортерів зерна.

- **Китай:** зіткнувшись із санкціями США на високотехнологічну продукцію, Китай почав активно розвивати власну напівпровідникову промисловість, вкладаючи мільярди доларів у створення національних виробничих потужностей.

Таблиця 2.7.

Падіння ВВП санкційних країн після введення санкцій

Країна	ВВП до санкцій (млрд. дол.)	ВВП після санкцій (млрд. дол.)	Зміна ВВП (%)
Росія	1760	1500	-14.8 %
Іран	450	380	-15.6%
КНДР	30	25	-16.7%

Джерело [11]

Всі санкційні країни зазнали значного падіння ВВП, найбільше – Північна Корея – (-16,7%).

Аналіз наслідків санкцій для економік країн-ініціаторів:

1. Європейська енергетика: криза та реструктуризація.

Газова криза в Європі. Після введення санкцій проти росії у 2022 році країни ЄС поступово відмовилися від російського газу. Це спричинило різке зростання цін на енергоносії: У 2022 році ціни на газ у Європі досягли рекордних 3500 доларів за 1000 м³, що в 10 разів перевищувало середній рівень до кризи. Промислові підприємства зазнали колосальних збитків: хімічний

гігант BASF скоротив виробництво через дорожнечу газу, а металургійні заводи в Німеччині та Франції зупинили частину потужностей. Енергетична безпека стала головним пріоритетом: ЄС почав активно розвивати LNG-термінали, імпортуючи газ із США, Катару та Норвегії, що потребувало значних інвестицій [12].

Перехід на альтернативні джерела енергії. Санкції прискорили розвиток зеленої енергетики: уряд Німеччини прискорив будівництво вітрових та сонячних електростанцій; Франція активізувала розвиток ядерної енергетики, плануючи будівництво нових реакторів. Однак перехід на ВДЕ (відновлювані джерела енергії) потребує часу, а в короткостроковій перспективі це призвело до зростання витрат на електроенергію для населення та бізнесу.

2. Сільське господарство ЄС: удар по експортерам.

Втрати європейських фермерів. У 2014 році після санкцій ЄС проти росії Москва у відповідь запровадила продуктові контрсанкції, заборонивши імпорт європейських товарів. Це вдарило по сільському господарству ЄС [30]:

- Польща втратила 30% експорту яблук, які раніше поставляла до росії. Польські фермери змушені були шукати нові ринки збуту, а частина врожаю просто згнила.

- Литва та Латвія зазнали серйозних збитків у молочному секторі, оскільки значна частина експорту йшла до росії.

- Грецькі та іспанські виробники фруктів та овочів втратили великого покупця, що призвело до зниження прибутків.

Субсидії та диверсифікація ринків. ЄС змушений був компенсувати втрати фермерам. Було виділено 500 млн євро допомоги аграріям, щоб зменшити наслідки санкцій. Європейські країни почали активно виходити на ринки Близького Сходу та Азії. Водночас Росія розвинула власне виробництво та замістила імпорт європейських продуктів, що зробило її менш залежною від зовнішніх постачальників.

3. Американський ринок мікроелектроніки: удар по експортерах.

Санкції проти Китаю: обмеження на мікрочіпи. США ввели жорсткі обмеження на постачання напівпровідників та технологій до Китаю, що мало двоякі наслідки: Американські компанії (NVIDIA, AMD, Intel, Qualcomm) втратили доступ до одного з найбільших ринків. Наприклад, NVIDIA отримувала до 25% доходів із Китаю. Китай почав активно розвивати власний сектор мікрочіпів, інвестуючи 143 млрд доларів у національну напівпровідникову промисловість.

Контрзаходи Китаю. У відповідь Китай обмежив експорт рідкоземельних металів, необхідних для виробництва мікрочіпів. Це вдарило по американському високотехнологічному сектору, який залежав від китайської сировини. США змушені були шукати альтернативних постачальників, таких як Австралія та Канада [10].

4. Автомобільна промисловість Європи та Японії: закриття заводів

Втрата російського ринку. До 2022 року росія була одним із найбільших ринків для європейських та японських автовиробників: Volkswagen, Renault, Toyota та Nissan мали великі заводи в рф. Після запровадження санкцій ці компанії змушені були закрити свої виробництва, зазнавши багатомільярдних збитків. Renault продав свій завод у москві за символічний 1 рубль, щоб уникнути подальших втрат.

Зміна постачальників комплектуючих. Європейські та японські автоконцерни втратили доступ до російських ринків металу та рідкісних матеріалів, що: збільшило витрати на виробництво, оскільки довелося шукати альтернативних постачальників. Призвело до зростання цін на автомобілі, що вплинуло на кінцевих споживачів.

Хоча санкції є ефективним інструментом тиску на країни-мішені, вони також негативно впливають на економіки країн-ініціаторів. Основні наслідки включають: зростання цін на енергоносії та криза в промисловості ЄС; втрати європейських фермерів через контрсанкції росії; проблеми американських технологічних компаній через торговельну війну з Китаєм; закриття європейських та японських автомобільних заводів у рф.

У довгостроковій перспективі такі наслідки стимулюють: пошук нових ринків збуту (ЄС активно розширює торгівлю з Азією та Африкою); розвиток власного виробництва (імпортозаміщення в енергетиці, аграрному секторі, мікроелектроніці); технологічну конкуренцію (Китай розвиває власний напівпровідниковий сектор, ЄС – зелену енергетику).

Таблиця 2.8.

Економічні втрати США та ЄС через санкції

Країна – ініціатор	Втрати експорту (млрд. дол.)	Втрати імпорту (млрд. дол.)	Втрати компаній (млрд. дол.)
США	-70	-40	-50 (компанії, що працювали в РФ)
ЄС	-120	-90	-80 (через розрив торговельних зв'язків)

Джерело [11]

Санкції є потужним, але двосічним інструментом, який завдає втрат не лише країнам-мішеням, а й самим ініціаторам.

Санкції мають значний вплив на міжнародну торгівлю та інвестиції, змушуючи країни та компанії змінювати свої економічні стратегії. Основні наслідки включають: порушення глобальних ланцюгів постачання та збільшення витрат на логістику; відтік інвестицій з країн-мішеней та втрати бізнесу для країн-ініціаторів; формування альтернативних торговельних альянсів і фінансових систем.

У довгостроковій перспективі санкції можуть призвести до зростання економічного протекціонізму та появи нових центрів економічного впливу, що змінить баланс сил у світовій економіці.

2.4. Роль міжнародних організацій у регулюванні санкційної політики

Міжнародні організації відіграють ключову роль у формуванні, координації та контролі санкційної політики. Вони можуть як ініціювати

санкції, так і стежити за їх виконанням, оцінювати ефективність та розробляти механізми їх скасування або пом'якшення.

Основні функції міжнародних організацій у санкційній політиці [29]:

- Розробка правових механізмів санкцій (ООН, ЄС, СОТ).
- Контроль за дотриманням санкційних обмежень (ФАТФ, МВФ, Світовий банк).
- Оцінка впливу санкцій на міжнародну торгівлю та економіку (СОТ, МВФ).
- Розгляд спорів між державами щодо санкцій (СОТ, Міжнародний суд ООН).

У залежності від типу організації, санкційна політика може мати глобальний (ООН), регіональний (ЄС, Африканський союз) або секторальний характер (ФАТФ для фінансових санкцій).

Організація Об'єднаних Націй (ООН) та санкційна політика. ООН відіграє ключову роль у санкційній політиці, особливо в питаннях глобальної безпеки. Санкції, що запроваджуються цією організацією, спрямовані на припинення конфліктів, боротьбу з тероризмом, нерозповсюдження зброї масового ураження та захист прав людини.

Санкції ООН ухвалюються *Радою Безпеки ООН* відповідно до *статті 41 Статуту ООН*. Вони можуть включати економічні, торговельні, фінансові обмеження, а також заборону на постачання зброї та обмеження на переміщення осіб. Основні етапи процесу [23]:

1. Розгляд ситуації Радою Безпеки ООН. Якщо міжнародна ситуація загрожує миру та безпеці, обговорюється можливість застосування санкцій.
2. Голосування за резолюцію. Для ухвалення рішення потрібно щонайменше 9 голосів із 15 і відсутність вето з боку постійних членів (США, Росія, Китай, Велика Британія, Франція).
3. Створення санкційних комітетів. Вони контролюють виконання санкцій, складаються з представників держав-членів Ради Безпеки.

4. Моніторинг ефективності. Генеральний секретар ООН та спеціальні групи експертів оцінюють вплив санкцій, після чого можуть бути внесені зміни або санкції можуть бути зняті.

Приклади санкцій ООН:

1. *Північна Корея* (КНДР) (2006-2023). ООН запровадила санкції через ядерні випробування та розробку балістичних ракет. Заборонено постачання нафти та нафтопродуктів. Введено обмеження на міжнародні фінансові операції. Заморожено активи та введено обмеження на подорожі для певних осіб і компаній.

2. *Іран* (2006-2015). Санкції ООН були спрямовані на стримування ядерної програми Ірану. Обмежено доступ до міжнародних фінансових систем. Введено заборону на постачання озброєнь. Санкції було знято після укладення Ядерної угоди (JCPOA) у 2015 році, проте США у 2018 році знову ввели односторонні санкції.

3. *Лівія* (2011). Санкції були введені проти режиму Муаммара Каддафі під час громадянської війни. Заморожено активи уряду. Заборонено продаж зброї. Введено обмеження на поїздки для представників режиму.

Незважаючи на важливість санкцій ООН, вони мають кілька **обмежень** [1]:

1. Право вето постійних членів Ради Безпеки. Великі держави можуть блокувати санкції з політичних міркувань. Наприклад, росія та Китай неодноразово блокували санкції проти Сирії.

2. Проблеми з виконанням санкцій. Деякі країни знаходять способи обходу санкцій. Наприклад, КНДР здійснює незаконний продаж нафти та вугілля через посередників.

3. Вибірковість санкцій. Санкції ООН часто застосовуються до слабших держав, тоді як великі держави можуть уникати міжнародних обмежень.

Загалом, санкції ООН є потужним інструментом міжнародної політики, але їхня ефективність залежить від політичної волі великих держав і рівня міжнародної співпраці.

Європейський Союз (ЄС) та його санкційний механізм. Європейський Союз відіграє ключову роль у санкційній політиці, використовуючи обмежувальні заходи для захисту прав людини, міжнародної безпеки та боротьби з тероризмом. Санкції ЄС можуть включати торговельні обмеження, замороження активів, заборону на інвестиції, обмеження у фінансовому секторі, енергетиці та технологіях, а також персональні санкції, такі як заборона на в'їзд і фінансові обмеження для окремих осіб.

ЄС активно застосовує санкції проти країн та режимів, які порушують міжнародне право. Наприклад, після анексії Криму у 2014 році та повномасштабного вторгнення в Україну у 2022 році ЄС запровадив масштабні санкції проти Росії, включаючи обмеження на експорт високотехнологічного обладнання, фінансові санкції проти банків і заборону на постачання енергоносіїв. Білорусь також опинилася під санкціями через репресії після виборів 2020 року.

Санкційна політика ЄС часто координується зі США, Великою Британією та іншими союзниками, що підвищує її ефективність та ускладнює можливість обходу обмежень.

Світова організація торгівлі (СОТ) та санкційні обмеження. Світова організація торгівлі (СОТ) є міжнародною інституцією, яка регулює правила світової торгівлі та контролює виконання торговельних угод. Одним із ключових завдань СОТ є запобігання протекціонізму, забезпечення рівних умов торгівлі для всіх країн та вирішення торговельних суперечок.

Хоча СОТ не має прямого впливу на санкційну політику окремих держав, вона може розглядати економічні санкції, якщо вони порушують принципи вільної торгівлі, зокрема:

- Аналіз санкцій на відповідність нормам СОТ – якщо країна вважає, що санкції порушують її торговельні права, вона може звернутися до організації зі скаргою.

- Розгляд торговельних суперечок – СОТ діє як посередник у врегулюванні спорів між державами, якщо одна з них вважає, що її права були обмежені.

- Моніторинг торговельних угод – організація відстежує дотримання країнами міжнародних домовленостей та правил, щоб запобігати необґрунтованим торговельним обмеженням.

СОТ має *обмежені можливості впливу на санкції*, оскільки багато країн застосовують їх, посилаючись на питання національної безпеки або міжнародного права. Наприклад, Стаття XXI Генеральної угоди з тарифів і торгівлі (ГАТТ) дозволяє державам запроваджувати торговельні обмеження, якщо вони вважають це необхідним для своєї безпеки. У такому випадку СОТ не може змусити країну скасувати санкції. Приклади розгляду санкцій СОТ:

- *Санкції США проти Куби*. Куба неодноразово подавала скарги на торговельне ембарго США, яке діє ще з 1962 року. Вона стверджувала, що санкції порушують принципи вільної торгівлі. Однак США посилаються на питання національної безпеки, що унеможливлює прямий вплив СОТ на ситуацію.

- *Торговельна війна між США та Китаєм*. Під час торговельного конфлікту США та Китай оскаржували один одного у СОТ. Китай скаржився на введені США додаткові мита на китайські товари, стверджуючи, що вони суперечать угодам СОТ. Організація визнала, що дії США не відповідали її правилам, але Вашингтон відмовився виконати рішення, аргументуючи це захистом своїх економічних інтересів.

Хоча СОТ відіграє важливу роль у міжнародній торгівлі, її вплив на санкційні обмеження обмежений. Країни можуть запроваджувати санкції, посилаючись на національну безпеку або міжнародні угоди, що виходить за межі юрисдикції СОТ. Водночас організація допомагає регулювати суперечки, моніторити торговельні обмеження та підтримувати відкритість світової економіки [17].

Фінансова група з протидії відмиванню грошей (FATF – Financial Action Task Force) є міжурядовою організацією, яка розробляє та впроваджує глобальні стандарти боротьби з відмиванням грошей (AML) та фінансуванням тероризму (CFT). FATF не вводить класичних санкцій, як ООН або ЄС, але її рішення мають серйозні наслідки для країн, фінансових установ та бізнесу. Основні механізми впливу FATF [18]:

- Формування "чорного" та "сірого" списків – країни, які не відповідають міжнародним стандартам фінансового моніторингу, стикаються з жорсткішими перевітками та обмеженням доступу до світових фінансових ринків.

- Посилення фінансового контролю – FATF рекомендує країнам-членам вживати заходів щодо юрисдикцій, які мають слабку боротьбу з відмиванням грошей.

- Обмеження міжнародних фінансових операцій – фінансові установи змушені перевіряти та заморожувати активи осіб і компаній, пов'язаних із ризиковими країнами.

- Вимоги до національних урядів щодо впровадження законодавчих змін для боротьби з фінансовими злочинами.

Чорний та сірий списки FATF: *чорний список* – країни з критичними порушеннями у сфері фінансового моніторингу, які відмовляються співпрацювати з FATF. Банки та інвестори зазвичай уникають фінансових операцій із цими країнами. Іран та Північна Корея перебувають у чорному списку FATF, що практично відрізає їх від світової банківської системи. *Сірий список* – країни, які мають недоліки у сфері фінансового контролю, але зобов'язалися їх виправити. росія у 2023 році була внесена до сірого списку FATF через недостатній контроль за відмиванням грошей та можливі фінансові ризики. Це ускладнило російським компаніям ведення міжнародного бізнесу.

FATF відіграє ключову роль у глобальній фінансовій безпеці, контролюючи відмивання грошей та фінансування тероризму. Хоча ця організація не вводить прямі санкції, її рішення мають значний вплив на економіки країн. Потрапляння до чорного або сірого списку FATF може

призвести до фінансової ізоляції, зниження інвестицій та труднощів у міжнародних розрахунках.

Інші міжнародні організації та санкційна політика. Крім вищезазначених організацій, санкції відіграють важливу роль у діяльності таких структур [14]:

- Міжнародний валютний фонд (МВФ) – обмежує кредитування країн під санкціями.
- Світовий банк – може зупиняти фінансування проєктів у країнах, які перебувають під санкціями.
- Африканський союз, Ліга арабських держав, ОБСЄ – запроваджують регіональні санкції.

Міжнародні організації відіграють важливу роль у санкційній політиці, забезпечуючи її легітимність та ефективність. Основні їх функції – ухвалення санкцій, моніторинг їх виконання та оцінка впливу на економіку.

- ООН запроваджує глобальні санкції, але обмежена правом вето великих держав.
- ЄС та США є ключовими ініціаторами економічних санкцій.
- СОТ та МВФ обмежені у впливі на санкційну політику.
- FATF ефективно запроваджує фінансові санкції через контроль банківських операцій.

У перспективі міжнародні організації можуть активніше використовувати санкції як інструмент впливу, але їх ефективність залежить від рівня міжнародної підтримки та можливості обходу обмежень.

РОЗДІЛ 3. ПЕРСПЕКТИВИ ТА НАСЛІДКИ ВИКОРИСТАННЯ САНКЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В СИСТЕМІ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН

3.1. Ефективність економічних санкцій у довгостроковій перспективі

Економічні санкції є важливим інструментом міжнародного впливу, проте їхня ефективність у довгостроковій перспективі залишається дискусійним питанням. Дослідники та експерти оцінюють ефективність санкцій за такими критеріями [23]:

1. Досягнення поставлених політичних або економічних цілей (зміна поведінки країни-мішені, виконання міжнародних вимог).
2. Економічні наслідки для країни-мішені (зниження ВВП, скорочення експорту, фінансові труднощі).
3. Вплив на країну-ініціатора санкцій (економічні втрати через обмеження власних компаній).
4. Глобальні наслідки (зміни в міжнародній торгівлі, створення нових економічних альянсів).
5. Можливість обходу санкцій (ефективність санкцій залежить від здатності країни-мішені знайти альтернативні економічні канали).

У довгостроковій перспективі країни-мішені можуть адаптуватися до санкцій, зменшуючи їхній негативний вплив на економіку. Вони переорієнтовують торговельні зв'язки на партнерів, які не підтримують санкції, розвивають власне виробництво, створюють альтернативні фінансові механізми та знаходять шляхи обходу обмежень через треті країни.

Іран, наприклад, зміг зберегти експорт нафти завдяки співпраці з Китаєм та Індією, а також розвинув власний нафтопереробний сектор. Росія після санкцій 2014 року зробила ставку на імпортозаміщення, збільшила внутрішнє виробництво продовольства та створила альтернативні фінансові системи. Куба протягом десятиліть санкцій адаптувала економіку, розвиваючи туризм і співпрацюючи з країнами, які не підтримують обмеження.

Адаптація країн-мішень до санкцій: стратегії та зміни в економіці

Країна	Показник	До санкцій (рік)	Після санкцій (рік)	Зміна (%)
Іран	Експорт нафти	80% експорту (2011)	60% експорту (2020)	-25%
	Експорт нафти (обсяги)	2,5 млн барелів/день (2011)	1,5 млн барелів/день (2020)	-40%
	Внутрішнє виробництво (промисловість)	4,6% зростання (2011)	6,3% зростання (2020)	+1,7%
росія	Експорт	521,8 млрд USD (2013)	591,4 млрд USD (2022)	+13,3%
	Імпорт	341,3 млрд USD (2013)	259,1 млрд USD (2022)	-24,1%
	Внутрішнє виробництво (сільське господарство)	2,5% зростання (2014)	5,2% зростання (2021)	+2,7%
Куба	Туризм	2,8 млн туристів (2015)	1,1 млн туристів (2020)	-60,7%
	ВВП (річне зростання)	4,7% (2010)	1,1% (2020)	-3,6%
	Зовнішня торгівля (імпорт/експорт)	3,5 млрд USD (2005)	2,2 млрд USD (2020)	-37,1%

Джерело [3]

Хоча санкції можуть завдати серйозної шкоди економіці в короткостроковій перспективі, вони рідко змушують уряди змінювати політичний курс, особливо якщо країна має ресурси та підтримку союзників.

У довгостроковій перспективі санкції впливають не лише на країни-мішені, а й на держави, які їх запроваджують. Бізнес втрачає доступ до ринків, що обмежує експорт і прибутки компаній. Уряди змушені витратити значні ресурси на контроль за дотриманням санкцій, що підвищує адміністративні витрати.

Крім того, санкції стимулюють країни-мішені до створення альтернативних економічних альянсів, що може знизити вплив традиційних економічних центрів. Наприклад, санкції ЄС проти росії призвели до зростання енергетичних витрат у Європі та втрати ринку для багатьох компаній. Санкції США проти Китаю змусили Пекін активніше розвивати власні технології, зменшуючи залежність від західних постачальників.

Політичні наслідки також можуть бути значними, оскільки економічні обмеження часто загострюють геополітичну ситуацію та стимулюють протистояння між державами.

Таблиця 3.2.

Оцінка ефективності санкцій через порівняння рівня економічного зростання до та після введення санкцій

Країна	Показник	До санкцій (рік)	Після санкцій (рік)	Зміна (%)
Іран	Річне зростання ВВП	4,7% (2010)	1,1% (2020)	-3,6%
росія	Річне зростання ВВП	1,3% (2013)	1,7% (2022)	+0,4%
Куба	Річне зростання ВВП	4,5% (2010)	-1,5% (2020)	-6%
КНДР	Річне зростання ВВП	3,0% (2012)	-4,0% (2020)	-7%

Джерело [7]

Санкції можуть спричиняти *глибокі геополітичні та економічні зміни*, змінюючи баланс сил у світі. Вони часто прискорюють перерозподіл економічних центрів, сприяючи зростанню ролі регіональних лідерів, таких як Китай, Індія та країни Латинської Америки [26].

Оскільки санкції обмежують доступ до традиційних фінансових систем, країни-мішені починають використовувати альтернативні валюти, що зменшує домінування долара та євро в міжнародній торгівлі. Це стимулює розвиток нових валютних зон, зокрема збільшення розрахунків у юанях, рублях і рупіях.

Довгострокова ефективність економічних санкцій є неоднозначною. Вони можуть значно послабити економіку країни-мішені, але водночас стимулюють розвиток нових економічних стратегій та альтернативних механізмів торгівлі.

3.2. Альтернативні методи економічного впливу у міжнародних відносинах

Економічні санкції є потужним інструментом міжнародного тиску, але їхня ефективність часто обмежена здатністю країн-мішеней адаптуватися до обмежень. Крім того, санкції можуть мати негативні наслідки для самих ініціаторів, порушувати міжнародну торгівлю та викликати економічні дисбаланси. У зв'язку з цим держави та міжнародні організації використовують альтернативні методи економічного впливу, які можуть досягати схожих цілей без прямих обмежувальних заходів.

Основні *причини пошуку альтернативних методів*: санкції не завжди досягають політичних цілей; вони можуть завдавати шкоди не тільки урядам, а й населенню країн-мішеней; деякі держави можуть обходити санкції через посередників; санкції можуть сприяти економічній ізоляції та створювати нові геополітичні блоки.

Економічна дипломатія як інструмент впливу. Економічна дипломатія включає заходи, спрямовані на посилення економічних зв'язків, стимулювання партнерства та досягнення політичних цілей через економічні важелі.

Основні *методи* економічної дипломатії: торгівельні угоди та партнерства; фінансові стимули; культурна та освітня співпраця.

Використання митно-тарифної політики. Замість санкцій держави можуть застосовувати більш гнучку політику тарифів і квот для стимулювання чи обмеження економічної взаємодії.

Основні *інструменти*: підвищення мит на імпорт з окремих країн; квотування імпорту/експорту; податкові стимули для власного бізнесу [16].

Використання міжнародних фінансових інституцій. Міжнародні організації можуть впливати на економіку держав через фінансові механізми:

- Міжнародний валютний фонд (МВФ) та Світовий банк – регулюють доступ до кредитів, що може впливати на економічні рішення урядів.
- ФАТФ (Група розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей) – включає країни до чорного чи сірого списку, що обмежує їхню фінансову діяльність.

Політика енергетичного впливу. Енергетика є стратегічним ресурсом, який може використовуватися як інструмент економічного впливу.

Основні механізми: обмеження експорту енергоносіїв (впливає на енергетичну безпеку держав); диверсифікація постачання енергоресурсів (зменшує залежність від нестабільних ринків); маніпулювання цінами на нафту і газ (вплив на доходи експортерів).

Технологічні обмеження як альтернатива санкціям. Обмеження доступу до критично важливих технологій може завдати значних збитків економіці країни-мішені без прямих економічних санкцій.

Основні механізми [1]:

- Обмеження експорту високотехнологічних товарів (мікросхеми, програмне забезпечення, промислові технології).
- Заборона на науково-технічну співпрацю.
- Обмеження доступу до цифрових платформ та комунікаційних мереж.

Гібридні методи економічного впливу. Сучасна економічна боротьба все частіше включає комбінацію різних методів: інформаційний вплив (поширення економічної дезінформації для дестабілізації ринків); кіберсанкції (обмеження доступу до цифрових сервісів і банківських операцій); підтримка опозиційних рухів через фінансування громадських організацій.

Економічний вплив у міжнародних відносинах може здійснюватися не лише через санкції, а й через більш гнучкі та довгострокові механізми. Основні альтернативи санкціям включають: економічну дипломатію та фінансові стимули; регулювання митних тарифів та квот; використання міжнародних

фінансових інституцій; контроль над енергетичними ресурсами; технологічні обмеження та кіберсанкції. Ці методи дозволяють країнам досягати своїх геополітичних і економічних цілей без радикальних обмежень, мінімізуючи негативні наслідки для світової економіки.

3.3. Санкційна політика як загроза глобалізації та економічній стабільності

Глобалізація передбачає вільний рух товарів, капіталу, технологій та робочої сили між країнами. Однак санкційна політика, яка накладає економічні обмеження на окремі держави чи компанії, суперечить цьому принципу та може спричинити такі наслідки:

- Розрив міжнародних економічних зв'язків – санкції ускладнюють торгівлю між країнами, змушують компанії шукати альтернативні ринки.
- Фрагментація світової економіки – країни, що підпадають під санкції, створюють власні економічні об'єднання, зменшуючи інтеграцію у світовий ринок.
- Зниження ефективності глобальних ланцюгів постачання – економічні обмеження порушують логістичні зв'язки та підвищують вартість продукції.
- Використання санкцій у якості економічної зброї – країни можуть застосовувати санкції не тільки для досягнення політичних цілей, але й для економічної конкуренції.

Економічна дестабілізація як наслідок санкційної політики. Санкції можуть впливати не лише на країни-мішені, але й на світову економіку в цілому. Основні негативні ефекти включають: *зростання інфляції* (обмеження доступу до певних товарів та ресурсів спричиняє дефіцит і підвищення цін); *зниження темпів економічного зростання* (зменшення обсягів міжнародної торгівлі негативно позначається на ВВП багатьох країн); *фінансова нестабільність* (санкції можуть призводити до валютних криз та дестабілізації

банківського сектору); *відтік інвестицій* (країни, що перебувають під санкціями, стикаються з втратою іноземного капіталу).

Формування нових економічних блоків та альтернативних фінансових систем. Санкційна політика стимулює розвиток альтернативних економічних структур, які можуть поступово змінити глобальний економічний порядок.

- Посилення ролі регіональних альянсів – країни, які потрапляють під санкції, шукають нових партнерів і зміцнюють регіональні торговельні союзи (наприклад, БРІКС).

- Розвиток альтернативних фінансових систем – зростає популярність національних валют у міжнародних розрахунках, а також створюються нові платіжні механізми.

- Збільшення ролі криптовалют – санкції стимулюють використання цифрових валют як альтернативного засобу фінансових операцій.

Зростання геополітичної нестабільності. Санкції часто загострюють міжнародні відносини, що може призводити до нових конфліктів та нестабільності [20]:

- Ескалація конфліктів між державами – санкційний тиск може змусити країну-мішень шукати альтернативні шляхи захисту своїх інтересів, включаючи військові дії.

- Поляризація світу – санкції сприяють формуванню двох або більше протистоячих економічних та політичних блоків.

- Зменшення довіри до міжнародних організацій – санкції можуть сприйматися як інструмент подвійних стандартів, що підриває авторитет міжнародних інституцій.

Санкційна політика є подвійним інструментом: з одного боку, вона дозволяє тиснути на країни-порушники міжнародного права, але з іншого – створює нові загрози для глобальної економіки та стабільності. Санкції гальмують глобалізацію, сприяючи створенню закритих економічних блоків. Вони можуть призводити до зростання інфляції та фінансової нестабільності у

світовій економіці. Країни-мішені шукають альтернативні економічні зв'язки та фінансові системи. Санкції можуть загострювати геополітичну ситуацію та призводити до міжнародних конфліктів.

Таким чином, санкції як інструмент міжнародного впливу мають значні ризики, які можуть призвести до серйозних змін у світовій економічній та політичній системі.

3.4. Перспективи розвитку санкційної політики у XXI столітті

Економічні санкції традиційно використовувалися як засіб міжнародного впливу, але їхня ефективність та наслідки змінюються в умовах глобалізації, технологічного розвитку та геополітичної напруженості. У XXI столітті санкції стають дедалі складнішими та різноманітнішими, що спричиняє дискусії щодо їх майбутнього застосування.

Ключові тенденції [22]:

- Поширення цільових (персональних) санкцій, спрямованих на конкретних осіб та компанії, а не на всю економіку країни.
- Активне використання фінансових санкцій, зокрема обмеження доступу до банківських операцій та міжнародних платіжних систем.
- Розширення санкцій у сфері технологій, що обмежує доступ до стратегічних ресурсів та інновацій.
- Збільшення ролі санкцій у кіберпросторі, зокрема обмеження доступу до цифрових платформ і сервісів.

Використання «розумних» санкцій та нових механізмів тиску. Сучасні санкції стають більш точковими та адаптивними, що дозволяє мінімізувати побічні ефекти для глобальної економіки. Основні *напрями розвитку «розумних» санкцій*:

- Індивідуальні санкції проти урядовців, бізнесменів та корпорацій, замість широкомасштабних економічних обмежень.

- Обмеження доступу до ключових секторів економіки, таких як енергетика, технології, фінанси.
- Кіберсанкції, що включають блокування доступу до цифрових платформ та контролю над інтернет-інфраструктурою.
- Санкції в сфері криптовалют, оскільки цифрові активи стають інструментом обходу фінансових обмежень.

Санкції як фактор дестабілізації світової економіки. Попри адаптацію санкційної політики, їх масове використання може загрожувати стабільності світової економіки. Можливі негативні наслідки:

- Фрагментація глобальних ринків – розподіл світу на економічні блоки, що ускладнює міжнародну торгівлю.
- Збільшення фінансових ризиків – країни можуть створювати альтернативні фінансові механізми, що підриває домінування долара та євро.
- Зростання інфляції та нестачі товарів – санкції можуть порушувати ланцюги постачання та спричиняти дефіцит.

Перспективи багатостороннього підходу до санкційної політики. Щоб санкції залишалися ефективним інструментом міжнародного тиску, країни змушені змінювати підходи до їх застосування. Можливі варіанти розвитку санкційної політики [25]:

1. Більше координації між союзниками – спільна розробка санкційних механізмів для підвищення їхньої ефективності.
2. Чіткіші критерії зняття санкцій – країни-мішені мають розуміти умови, за яких санкції можуть бути скасовані.
3. Підвищення ролі міжнародних організацій – розширення повноважень ООН, СОТ та інших структур у санкційних питаннях.

Санкційна політика продовжує змінюватися, пристосовуючись до нових викликів світової економіки та міжнародних відносин.

У майбутньому можна очікувати розвиток таких санкційних механізмів:

- **Кіберсанкції** – обмеження доступу країн-мішеней до цифрових платформ, блокування використання міжнародних хмарних сервісів, заборона технологічного співробітництва у сфері штучного інтелекту.

- **Санкції проти криптовалют** – посилення контролю за цифровими активами, обмеження можливості використання криптовалют для обходу санкцій.

- **Екологічні санкції** – обмеження щодо імпорту та експорту товарів, виробництво яких не відповідає екологічним стандартам (наприклад, заборона на постачання нафти з високим викидом CO₂).

- **Автоматизовані санкційні алгоритми** – використання штучного інтелекту для моніторингу фінансових операцій та автоматичного блокування підозрілих транзакцій.

Міжнародні організації, такі як ООН, ЄС, СОТ та FATF, можуть посилити координацію санкційних заходів [17]:

1. Посилення ролі ООН – можливе розширення санкційних механізмів, запровадження загальносвітових санкцій для боротьби з агресією, корупцією та екологічними злочинами.

2. Реформа СОТ та МВФ – впровадження санкційних заходів як офіційного механізму відповідальності для країн, які порушують міжнародні економічні правила.

3. Розширення фінансового контролю – FATF та інші організації активніше регулюватимуть фінансові потоки, щоб запобігати обходу санкцій.

Країни, які можуть постраждати: Росія (подальша ізоляція від західних ринків може призвести до технологічного відставання та скорочення інвестицій); Іран (можливе посилення санкцій через продовження ядерної програми та конфлікти в регіоні); Китай (зростаюче протистояння з США може призвести до розширення санкцій у сфері технологій та фінансів).

Країни, які можуть виграти: Індія (через зміщення геоекономічного балансу може отримати нові можливості для зростання експорту та залучення

інвестицій); Туреччина (як посередник між Заходом і країнами під санкціями, може скористатися новими торговельними маршрутами); країни Латинської Америки (зростання попиту на їхні ресурси через санкції проти росії та Китаю може дати їм економічний імпульс).

Санкційна політика стане більш технологічно розвиненою та координованою. Вона впливатиме не лише на країни-мішені, а й на структуру світової економіки, сприяючи появі нових торгових блоків і фінансових систем.

ВИСНОВКИ

У ході дослідження було проаналізовано економічні санкції як інструмент протекціонізму у системі міжнародних відносин. Було виявлено, що санкції є одним із ключових інструментів впливу держав на економічну та політичну поведінку інших країн. Вони можуть застосовуватися для досягнення стратегічних цілей, зокрема для захисту внутрішнього ринку, стримування конкурентів або впливу на міжнародну політику.

Розглянувши теоретичні основи економічних санкцій, було встановлено, що вони мають різноманітні форми та механізми реалізації, включаючи фінансові, торговельні, технологічні та персональні обмеження. Також було проаналізовано історичний розвиток санкційної політики, що підтвердило їхню трансформацію від широкомасштабних обмежень до більш точкових та вибіркових заходів. При цьому санкції часто взаємопов'язані з протекціоністськими заходами, оскільки обмежуючи доступ до іноземних товарів чи технологій, вони можуть сприяти розвитку національного виробництва та зміцненню економічного суверенітету.

Аналіз світового досвіду показав, що санкції не завжди досягають поставлених цілей, оскільки країни-мішені часто знаходять альтернативні економічні партнерства або застосовують механізми обходу обмежень. Санкції можуть мати як позитивні, так і негативні наслідки для країн, що їх запроваджують. З одного боку, вони можуть забезпечувати захист національних інтересів та зміцнювати геополітичні позиції держави, з іншого – призводити до економічних втрат через скорочення експорту, порушення ланцюгів постачання та зменшення інвестиційної привабливості.

Дослідження впливу санкцій на міжнародну торгівлю та інвестиції засвідчило, що вони спричиняють значні зміни у світовій економіці, включаючи зростання торговельних бар'єрів, переорієнтацію ринків та виникнення нових економічних альянсів. Крім того, санкційна політика змінює структуру глобальних фінансових потоків, сприяючи розвитку альтернативних фінансових механізмів та дедоларизації.

Перспективи розвитку санкційної політики у XXI столітті свідчать про посилення її гнучкості та вибіркової. У сучасних умовах спостерігається активне застосування «розумних» санкцій, що спрямовані на конкретні компанії, технологічні сектори та фінансові операції. Водночас санкційна політика може спричиняти фрагментацію світової економіки, створення альтернативних фінансових систем і посилення економічного протистояння між державами.

Загалом, економічні санкції залишаються потужним інструментом впливу у міжнародних відносинах, однак їх ефективність залежить від рівня міжнародної координації, масштабу застосування та здатності країн адаптуватися до нових економічних умов. Подальший розвиток санкційної політики потребує балансування між необхідністю економічного тиску та мінімізацією негативних наслідків для глобальної стабільності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Алієв Т. Економічні санкції в системі міжнародних відносин. – Київ: Наукова думка, 2020. – 312 с.
2. Андерсен С. Глобалізація та протекціонізм: виклики сучасності. – Львів: Львівський національний університет імені Івана Франка, 2019. – 280 с.
3. Бабич А. Протекціонізм і санкції: історичні паралелі та сучасний досвід. – Харків: Видавництво Харківського національного університету, 2018. – 256 с.
4. Білан О. Вплив санкційної політики на економічний розвиток держав. – Дніпро: Дніпропетровський національний університет, 2021. – 295 с.
5. Буткевич О. Міжнародне економічне право. – Київ: Юридична книга, 2017. – 340 с.
6. Василенко В. Політико-економічні санкції: ефективність та наслідки. – Тернопіль: Економічна думка, 2020. – 230 с.
7. Вільямс Д. Санкції як метод економічного тиску. – Нью-Йорк: Oxford University Press, 2018. – 410 с.
8. Гавриш О. Економічний примус у міжнародних відносинах. – Одеса: Одеський національний університет, 2019. – 270 с.
9. Гриценко А. Геополітика санкцій: економічні та політичні аспекти. – Київ: Видавничий дім "КМ Академія", 2022. – 320 с.
10. Данилюк М. Фінансові санкції як інструмент міжнародної політики. – Київ: Фінанси України, 2017. – 298 с.
11. Деркач О. Торговельні війни та санкційна політика. – Харків: Видавництво Харківського національного економічного університету, 2018. – 285 с.
12. Дубровський В. Міжнародні економічні санкції: теорія і практика. – Київ: Інститут економіки НАН України, 2019. – 350 с.
13. Ємець П. Санкції як інструмент міжнародної дипломатії. – Донецьк: Донецький національний університет, 2020. – 275 с.

14. Жуков В. Політична економія міжнародних санкцій. – Київ: Академперіодика, 2018. – 360 с.
15. Захарченко Л. Протекціонізм у світовій економіці: історія та сучасність. – Львів: Видавництво Львівського національного університету, 2017. – 340 с.
16. Іванченко С. Санкції в міжнародному праві: юридичні аспекти. – Ужгород: Видавництво Ужгородського національного університету, 2021. – 280 с.
17. Капітонова І. Глобальні економічні санкції: ефективність та виклики. – Харків: Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна, 2022. – 310 с.
18. Коваленко В. Економічні санкції у зовнішньополітичній стратегії держав. – Вінниця: Вінницький національний технічний університет, 2019. – 290 с.
19. Корнієнко П. Санкції та міжнародна безпека. – Київ: Політехніка, 2020. – 295 с.
20. Кравченко М. Фінансовий аспект санкційної політики. – Дніпро: Дніпропетровський університет економіки та права, 2018. – 275 с.
21. Литвиненко Ю. Світова економіка та санкції: сучасні виклики. – Тернопіль: Видавництво Тернопільський національний технічний університет, 2021. – 300 с.
22. Лук'яненко Д. Санкційна політика в контексті міжнародних відносин. – Київ: Київський національний економічний університет, 2019. – 330 с.
23. Макаренко С. Торговельні обмеження та міжнародна конкуренція. – Одеса: Одеський національний університет, 2018. – 260 с.
24. Нестеренко В. Політико-економічні санкції у ХХІ столітті. – Харків: Видавництво Харківського національного університету, 2020. – 285 с.
25. Олійник П. Санкційний режим у міжнародних організаціях. <https://www.wto.org/sanctions> - Дата звернення: 21.03.2025.

26. Петров Д. Динаміка санкційної політики в глобальному світі. <https://www.un.org/security-council/sanctions> - Дата звернення: 21.03.2025.
27. Поляков А. Економічна дипломатія та санкції. <https://www.imf.org/en/Publications/WP/Issues/sanctions> - Дата звернення: 21.03.2025.
28. Романенко Ю. Санкції та міжнародна політика. – Львів: Львівський національний університет, 2022. – 315 с.
29. Савченко Л. Санкційна політика як механізм тиску у міжнародних відносинах. – Київ: Університет економіки та права, 2018. – 290 с.
30. Сидоренко І. Міжнародні санкції та глобальні фінансові системи. – Одеса: Одеський національний університет, 2020. – 270 с.
31. Тимошенко О. Економічні санкції в історичному контексті. – Харків: Харківський національний університет, 2017. – 310 с.
32. Федорчук В. Політична стратегія санкцій. – Київ: Дипломатична академія України, 2019. – 280 с.
33. Черненко О. Торговельні бар'єри та економічні санкції. – Донецьк: Донецький національний університет, 2021. – 265 с.
34. Шевченко А. Протекціонізм і санкції у міжнародних відносинах. – Львів: Львівський національний університет, 2022. – 300 с.